

Ribniške novice

Maj 2018, številka 18

Glasiło Občine Ribnica na Pohorju

Ribniško Pohorje

PREJEMNIKI PRIZNANJ ZA LETO 2018:

Priznanje Občine Ribnica na Pohorju: **TURISTIČNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU**

Zlata plaketa Občine Ribnica na Pohorju: **FRANČEK PLEVNIK**

Priznanje župana Občine Ribnica na Pohorju: **RIBNIŠKI FANTJE**

KAZALO

NAGOVOR ŽUPANA	3	OHRANJAMO MEDSEBOJNE VEZI	24
PRIZNANJE OBČINE RIBNICA NA POHORJU	6	OO BORCEV ZA VREDNOTE NOB RIBNICA NA POHORJU	25
ZLATA PLAKETA	7	TETA LENA IN ELEKTRIČNI AVTO	25
PRIZNANJE ŽUPANA	7	POHORSKA ZARJA MALO DRUGAČE	26
TURISTIČNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU	8	»K NARAVI, NA POHORJE«	27
KUD STANE SEVER	9	ANŽE, SVETOVNI PRVAK	28
BOŽIČNA ZGODBA	9	OBČINSKE IN GOZDNE CESTE	29
DESET LET SKUPNEGA DELA V DRAMSKI SEKCIJI	10	STALNE AKCIJE RDEČEGA KRIŽA SLOVENIJE	30
MOŠKI PEVSKI ZBOR »ZMERAJ AKTIVNI«	10	NOREČA ULICA	30
PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO RIBNICA - JOSIPDOL	12	BOŽJA LJUBEZEN SE SKLANJA K NAM	30
NAJMLAJŠI OBČANI, ROJENI V LETU 2017	13	ŽIVLJENJE JE DAR!	32
ŠPORTNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU	14	SKRBIMO ZA OKOLJE	32
ŠPORTNO DRUŠTVO HUDI KOT	15	MAMINIH STO – 100 LET FRANČIŠKE ZAVERŠNIK	33
K24 – NAJTEŽJI KOROŠKI HRIBOVSKI IZZIV	16	MAMINIH 90 LET	34
KORONARNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU	17	90 LET GOSPE HILDE PLEVNİK	35
JOGA	17	ANTONIJA VIDMAR - 90 LET	35
ZUMBA VIKEND V BOVCU	18	POTOVANJE PO REPUBLIKI MAKEDONIJI	
MOČ USPEHA JE V NAŠI VZTRAJNOSTI	18	OD 28. 10. 2017 do 31. 10. 2017	36
EVROPSKA KOLESARSKA POT ALPE-ADRIA	19	ZGODILO SE JE NA OBREŽJU VARDARJA PRI SKOPJU	39
NASTOP NA TRADICIONALNEM BOŽIČKU V JOSIPDOLU	21	USPOSABLJANE OBČANOV HUDEGA KOTA NA TEMO	
TURIZEM IN VRTEC	21	»TEMELJNI POSTOPKI OŽIVLJANJA IN RAVNANJE Z AED«	40
ŠTIRJE ELEMENTI V VRTCU	22	SVIT REŠUJE ŽIVLJENA	41
PRIŠEL JE LOVEC	22	NAGRADNA KRIŽANKA	42
RAZMIŠLJAMO O VELIKIH REČEH, UŽIVAMO PA V DROBNIH		PROGRAM PRIREDITEV OB 18. OBČINSKEM PRAZNIKU	
ZADOVOLJSTVIH	23	OBČINE RIBNICA NA POHORJU	43
ŽIVLJENJE, KI ŠTEJE	23	IZID 18. ŠTEVILKE RIBNIŠKIH NOVIC SO PODPRLI	44

VABILO NA SLAVNOSTNO SEJO

Spoštovane občanke, cenjeni občani!

Vabim Vas na slavnostno sejo Občinskega sveta ob 18. občinskem prazniku, ki bo v petek, 18. 5. 2018, ob 18.00 uri, v dvorani Osnovne šole Ribnica na Pohorju.

Župan
Srečko Geč

Izdajatelj in založnik: Občina Ribnica na Pohorju, Ribnica na Pohorju 1, 2364 Ribnica na Pohorju

Gradivo so zbrali in uredili: Srečko Geč, Alenka Klemenc Kovač, Nataša Urbanc, Doris Rižnik Solero, Barbara Ramšak

Za vsebino člankov odgovarjajo avtorji.

Jezikovni pregled: Tiskarna BABIČ, BABIČ Stojan s. p., Log 38, 2345 Bistrica ob Dravi

Fotografije: arhiv društev, občine in posameznikov Naslovnica: Mateja Držečnik

Oblikovanje tiska: Tiskarna BABIČ, BABIČ Stojan s. p., Log 38, 2345 Bistrica ob Dravi

Številka: 18

Leto: maj 2018

SPOŠTOVANE OBČANKE IN OBČANI, SVETNICE IN SVETNIKI OBČINSKEGA SVETA OBČINE RIBNICA NA POHORJU, DRAGI PRIJATELJI, CENJENI SODELAVCI IN PREJEMNIKI LETOŠNJIH PRIZNANJ!

Obisk predsednika države Boruta Pahorja na naši slavnostni seji.

Leto hitro mine in vesel sem, da lahko spet napišem uvodne misli k letošnji izdaji Ribniških novic. Menim, da smo tudi preteklo leto delali dobro, da smo uresničili velik ali pretežni del načrtovanega, poleg tega pa znali prisluhniti vsakodnevnim težavam občanov in občanov in jih sproti tudi reševati.

Glede na to, da je Evropski parlament razglasil leto 2018 za Leto kulturne dediščine, pa je prav, da temu pojmu posvetimo nekoliko več pozornosti. Kulturna dediščina oblikuje naše vsakdanje življenje, določa našo bit, skratka oblikuje našo identiteto. Obdaja nas v vsakdanjem življenju na vasi, kmetiji, v delovnem procesu, pri pridelovanju hrane, v obrti in ne nazadnje pri pripovedovanju bajk babice svojim vnukom ob zimskih večerih. Kulturna dediščina je torej univerzalna vrednota in je v mnogih oblikah, npr. stavbe, spomeniki, predmeti, pa tudi znanje, veščine, družabnost, rastlinstvo in živalstvo ter v zadnjem času tudi digitalni viri. Z negovanjem kulturne dediščine odkrivamo našo raznolikost, zato tudi večkrat poudarjam, da ni napredka in razvoja, torej prihodnosti, brez preteklosti.

A včasih je potrebno kruto zarezati tudi v dediščino. Vse na tem svetu je minljivo, ljudje, drevesa, tudi železo rjavi in propade. Po celem letu raziskav, ki jih je opravila priznana arboristka gospa Tanja Grmovšek, smo prišli do ugotovitve, da je potrebno temeljito poseči v Josipdolški lipov drevored.

Drvarnica je preprečila večjo škodo in morebitne žrtve.

Ko se je ena izmed lip, ki sicer ni bila del drevoreda, posajena pa je bila nedvomno v istem času, podrla na stanovanjsko hišo, smo se odločili, da drevored odstranimo in posadimo po smernicah Zavoda za kulturno dediščino novega.

Odgovornost za tak poseg je velika, a neprimerno večja bi bila, če bi ob nesreči prišlo do žrtev. Ugotovitve ob podiranju pa vsekakor opravičujejo naš poseg.

Nobenega smisla nima ponovno pisati o neizpoljenih pričakovanih s strani državnih institucij. Mala lokalna skupnost kot smo, smo se morali zanašati predvsem na lastna sredstva, ki pa so tako majhna, da večjih projektov ni mogoče uresničevati. Celo čistilno napravo v Josipdolu moramo zgraditi z lastnimi sredstvi, saj je država sprejela določbe, da se naprave z manj kot 2000 uporabniki ne sofinancirajo s strani države ali Evropske skupnosti.

Pa vendar imamo tudi letos kar nekaj razlogov za zadovoljstvo ob uresničevanju proračuna, jasen pogled naprej in nekaj razlogov za praznovanje. Tudi v preteklem letu smo porabili za vzdrževanje cest dobrih 107 tisoč evrov, kar je sicer nekoliko manj kot leto poprej, a že februar in marec 2018, sta bila za vzdrževalce tako zahtevna, da

Sreča, da je drevo padlo najprej na drvarnico, kljub temu je znatna škoda na hiši.

Kdaj bi se podrla sama od sebe tale lipa?

bomo morali ponovno pretehtati, ali smo letos cestam namenili dovolj denarja.

Nov drevored z lučmi in klopami, letos pa še nov asfalt na cesti in sprehajalni poti.

Zavedamo se, da nimamo najboljših cest, a trudimo se obdržati sedanjí standard, posebej na gozdnih cestah, in omogočati še znosno prometno infrastrukturo.

Na področju obrambe in ukrepov ob izrednih razmerah smo porabili preko 62 tisoč evrov. Res je, da predstavlja skoraj polovico tega denarja nova strešna kritina na gasilskem domu, a nujno jo je bilo potrebno zamenjati. Gasilcem, na katere smo lahko v naši lokalni skupnosti upravičeno ponosni vsi prebivalci, je potrebno zagotavljati takšne razmere, da lahko v vsaki situaciji strokovno delujejo z ustrežno opremo. Za ohranjanje in razvoj kmetijstva in podeželja smo namenili 59.124,00 EUR. Posebej pa še dobrih 38.000,00 EUR za razvoj gospodarstva, spodbujanje razvoja turizma in subvencije omrežnin.

Nadaljevali smo z največjo naložbo v prihodnost, po izgradnji čistilne naprave Josipdol, smo pričeli z izgradnjo razvoda kanalizacije.

Menim, da smo na pravi poti, ker varovanju okolja posvečamo tako posebno pozornost. V proračunu smo predvideli tudi pomoč vsem, ki bodo gradili male čistilne naprave, ker ne spadajo v območja aglomeracije, oziroma spadajo v tista območja, kjer se ne bo gradilo večjih čistilnih naprav.

Veter nam je v pozni jeseni povzročil nemalo preglavic. Cesto Greglov jarek - Zgerm smo sanirali uspešno.

Nadaljujemo tudi z obnovo pokopališča, stopnice do sanitarij smo naredili, obložili jih bomo z granitom, čaka pa nas obnova drevoreda, za kar smo že pridobili predračun ustreznega strokovnega podjetja. Socialni varnosti zmeraj posvečamo veliko pozornost in namenjamo

Nova vrata v osnovni šoli.

Nova igrala za najmlajše.

kar precejšnja sredstva. V obravnavanem obdobju smo za pomoč na domu, domski oskrbi, subvencijam stanarin, zdravstvenem zavarovanju brezposelnih oseb in podobno namenili dobrih 111 tisoč evrov. Ob tem se iskreno zahvaljujem tudi vsem, ki se s to tematiko prostovoljno ukvarjajo v Rdečem križu, Škofjski Karitas in društvih, saj je razumevanje in pomoč sočloveku del naše bogate kulture. Zagotovilo za dober in kakovosten razvoj lokalne skupnosti pa je zagotovo izobraževanje. V Občinskem svetu in upravi občine se tega še posebej zavedamo. Otroškemu vrtcu smo namenili 122 tisoč evrov, osnovni šoli pa dobrih 90 tisoč evrov. V šoli smo z menjavo 15. vrat poskrbeli za naravno

Domačija Stepišnik, na območju občine smo namestili 3 nove AED aparate.

svetlobo nad vrati tako, da so hodniki svetli tudi brez umetne svetlobe, tudi sicer pa so bila vrata potrebna zamenjave. Z novimi igrali pa smo najmlajšim uporabnikom omogočili varno igranje na prostem. Šola ima v lokalni skupnosti poseben pomen. Tudi tukaj bi rad izrazil spoštovanje do učiteljic in učiteljev, ki naše otroke vzgajajo za življenje in dosednji uspehi učencev na vseh stopnjah izobraževanja in prostovoljnih aktivnosti to dokazujejo. Čutim se dolžnega izreči posebno pohvalo tudi gospodu ravnatelju za učinkovito vodenje ustanove.

Obiskala nas je tudi delegacija Državnega sveta s predsednikom Mitjem Brvarjem na čelu.

O naših društvih pa vse najboljše. V ruralnem okolju so tista, ki skrbijo za primeren družbeni standard na področju športa in kulture. Zato je pomoč društvom ena temeljnih usmeritev Občinskega sveta, župana in občinske uprave. Tudi v prihodnje si bomo prizadevali kar najboljše servisirati društva in jim pomagati pri delovanju.

Vsega, kar počne Občinski svet, njegovi odbori in komisije pa tudi občinska uprava z menoj na čelu, se seveda ne da opisati v tem uvodnem sestavku in to tudi ni moj namen. Želel sem nekako predstaviti, kaj smo počeli v preteklem letu. Ponosen sem na dosežke, tudi vseh preteklih let, odkar mi zaupate vodenje naše občine, se pa zavedam, da smo lahko še boljši. Zahvala najožjim sodelavcem, ki si prizadevajo kar najbolje opravljati svoje poslanstvo, Občinskemu svetu, ki modro odloča o strategiji občine, Nadzornemu odboru, ki bdi nad porabo sredstev in seveda vsem odboram in komisijam, ki prispevajo svoj delež k upravljanju lokalne skupnosti.

Predsednik z občinsko upravo.

Ponosni smo, da se je naše slovesnosti udeležil predsednik države Borut Pahor. Govora je bilo o razvoju lokalne skupnosti, o kulturnem življenju in družbenem standardu v ruralnem okolju. Po slovesnosti mi je izrazil občudovanje nad nastopajočimi, Aljo, Anžetom, moškim pevskim zborom, orkestrom glasbene šole, posebej pa je bil navdušen nad otroškim pevskim zborom naše šole. V spomin na njegov obisk smo prejeli slavnostno državno zastavo, mi pa smo mu v zahvalo izročili veliki grb občine.

Zelo smo bili veseli tudi obiska delegacije Državnega sveta, kateri smo predstavili poglede na prihodnji razvoj Ribnice na Pohorju.

Na koncu se iskreno zahvaljujem vsem, ki na različne načine soustvarjate in oblikujete podobo Občine Ribnica na Pohorju in seveda želim tudi v prihodnje plodno sodelovati z vami. Leto bo prelomno za mnoge odločitve. Najprej državnozbornske volitve, kjer bomo odločali o prihodnosti naše domovine, novembra pa tudi lokalne volitve, kjer se boste občanke in občani Občine Ribnica na Pohorju odločali o nadaljevanju uspešnega razvoja ali za kak drugačen pristop. Sam bom seveda poskušal še za en mandat upravičiti vaše zaupanje.

Posebna zahvala pa še letošnjim prejemnikom priznanj. Predlagani ste bili od ljudi, izbrani prav tako od ljudi, torej ste tisti, za katere ljudje menijo, da si priznanja najbolj zaslužite.

Vsem občankam in občanom Občine Ribnica na Pohorju želim ob občinskem prazniku vse dobro.

Župan Srečko Geč

PRIZNANJE OBČINE RIBNICA NA POHORJU

Priznanje Občine Ribnica na Pohorju prejme TURISTIČNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU.

Predlagatelj: OO Borcev za vrednote NOB Ribnica na Pohorju, OO Društva invalidov Ribnica – Josipdol in Športno društvo Ribnica na Pohorju.

Utemeljitev:

Lepo je, kadar ljudje, ki živijo v kraju, začutijo, da je prav, da svoje vsakdanje aktivnosti povežejo z lepotami, ki jih nudi narava, in vse to delijo s tistimi, ki pridejo v kraj po naključju ali pa z jasnim namenom, da med hribi Ribniškega Pohorja doživijo mir, se nadihajo svežega zraka in spoznajo nove običaje. Pred petdesetimi leti so se tega zavedali ustanovitelji Turističnega društva Ribnica na Pohorju. 17. maja 1968 so ustanovili društvo in v lastni režiji, brez dotacijskih sredstev, urejali okolico in se družili z ljudmi, ki so prihajali v Ribnico na Pohorju.

Društvo si vseh 50 let prizadeva, da ponudbo celotne občine promovira skozi številne prireditve krajevnega in širšega značaja. Povezuje se z vsemi ostalimi društvi in organizacijami v občini ter skrbi za turistično zgodbo, ki jo zna prostovoljno velikodušno prodajati.

Vsestransko delo celotnega društva se odraža skozi vso leto na prireditvah doma. Dogodki se začenejo s pustnim rajanjem in organizacijo srečanja harmonikarjev ob občinskem prazniku, sledi proslava ob dnevu državnosti s kresno nočjo.

Od leta 1992 društvo vsako leto organizira družabni dogodek s predstavitev starih običajev na Jernejevo nedeljo. Lani so skupaj z drugimi društvi na Jernejevo nedeljo s kuhanjem »Ribniške župe« poskrbeli za izvirno idejo.

Da bi spodbudili domačine k urejenemu videzu hiš in s tem naselja, je društvo nekaj časa podeljevalo priznanja za lepo urejene hiše z okolico ter gospodarska poslopja.

Turistično društvo Ribnica na Pohorju tudi sodeluje na različnih kulinarčnih prireditvah po vsej Sloveniji in s tem poskrbi, da se glas naše občine širi po vsej državi. S svojim promocijskim materialom daje turistom jasno sporočilo, da je Ribnico na Pohorju res vredno obiskati.

S 50-letnim delovanjem je Turistično društvo Ribnica na Pohorju veliko prispevalo k razvoju turizma in pozitivnega utrinka življenja ljudi v kraju. Ob tem častitljivem jubileju Turistično društvo Ribnica na Pohorju prejme Priznanje Občine Ribnica na Pohorju.

Ribnica na Pohorju.

ZLATA PLAKETA

Zlato plaketo Občine Ribnica na Pohorju prejme FRANČEK PLEVNIK.

Predlagatelji: Kulturno, etnološko in turistično društvo Josipdol, Aktiv žena Josipdol, Ročnodelsko društvo Pohorska Zarja, PGD Ribnica – Josipdol, enota Josipdol in Društvo za šport in rekreacijo Josipdol.

Utemeljitev:

Gospod Franček Plevnik je osebnost, ki se že deselejta trudi za bogato in pestro življenje na kulturnem in družabnem področju. Josipdolčani ga kličejo Štručev Franček, saj je svojo mladost preživel na Štručevi domačiji nad Josipdolum. Že v osnovni šoli je kazal zanimanje za področja kulture in igrilstva zato je nadaljeval šolanje na srednji šoli pedagoške in kulturne usmeritve v Mariboru.

Po končanem šolanju je našel svoj vsakdanji kruh na gospodarskem področju, svoj talent in znanje pa razdaja kot idejni vodja kulturnih prireditev v Josipdolu.

Je član Kulturno, enološkega in turističnega društva Josipdol, PGD Ribnica – Josipdol, enota Josipdol in Društva za šport in rekreacijo Josipdol ter se aktivno vključuje v njihovo delo.

Kot član Vaškega sveta Josipdol je bil idejni vodja kar nekaj projektov in jih je s svojim delom tudi pomagal uresničiti.

Aktivno se vključuje v organizacijo Tradicionalnega prvomajskega pohoda k Štrucu in vodi družabne igre.

S svojimi izvirnimi zamislimi je že 15 let organizator božične prireditve, hkrati pa tudi akter te prireditve kot voditelj ali Božiček. Da je božičkovanje bogato obiskano pove podatek, da se ga vsako leto udeleži več kot sto otrok in njihovih staršev.

Nepogrešljiv je tudi pri organizaciji dneva žena, ki ga Josip-

dolčani še vedno poimenujejo AFŽ, kjer vsako leto pripravi program prireditve in opravlja povezovalno vlogo.

Franček Plevnik je prepoznavno ime v kraju Josipdol, saj se skoraj nobena prireditev ne odvije brez njegovih izvirnih idej, ki jih zna začiniti z dobro mero humorja. Priznanje v obliki Zlate plakete je pozornost predlagatelja in naj bo vzpodbuda za uspešno delo v prihodnje.

G. Franček Plevnik.

PRIZNANJE ŽUPANA

Priznanje župana Občine Ribnica na Pohorju prejmejo: RIBNIŠKI FANTJE

Predlagatelj: Župan Občine Ribnica na Pohorju.

Utemeljitev:

Ribniški fantje, Jožef Zapečnik, Slavko Ladinek, Avgust Turičnik, Branko Plevnik in Darko Kutin že vrsto let prepevajo ljudske pesmi in s tem prispevajo svoj delež pri ohranjanju kulturne dediščine, ki je univerzalna vrednota in oblikuje naše življenje in identiteto.

Nastopajo na raznih prireditvah v naši občini in tudi izven njenih meja. Mnogim priznanjem so v letu 2017 na Srečanju ljudskih pevcev dodali tudi Zlato državno priznanje, ki je najvišje možno priznanje za to zvrst umetnosti.

Razvajeni od bogatega kulturnega življenja v Ribnici na Pohorju, mnogokrat ne znamo primerno poskrbeti za nagrajevanje dosežkov naših umetnikov. Pa vendar nas ponavljajoči uspehi akterjev spomnijo, kdaj je čas za zahvalo in vzpodbudo za nadaljnje delo.

Tudi tokrat je tako. Po mojem prepričanju je prišel čas, ko se je potrebno Ribniškimi fantom v imenu lokalne skupnosti primerno zahvaliti, da ljudsko petje še zmeraj živi in ne bo šlo v pozabo.

Ribniški fantje.

TURISTIČNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU

Jernejeva nedelja, avgust 2017.

Turistično društvo je eno izmed številnih društev v Občini Ribnica na Pohorju. Društvo se trudi, da je postorjeno vse, kar je zapisano v programu za tekoče leto. Člani pa so aktivni še tudi na drugih področjih. Živimo v kraju, kjer je narava neokrnjena in kar sama vabi na sprehode, kolesarjenje, pozimi na sankanje, smučanje ...

Poleg naravnih danosti pa posamezna društva poskrbijo za živahen utrip in pestra dogajanja skozi celo leto. Tudi TD se trudi, da bi z organizacijo prireditev pritegnilo domačine in turiste.

Med številnimi dejavnostmi in prireditvami naj letos izpostavimo Jernejevo nedeljo. Sv. Jernej, po katerem se imenuje župnijska cerkev sredi vasi, goduje 24. avgusta, lepa nedelja pa je v nedeljo pred ali po godu.

Pa začnimo restat krompir! V Velenju, september 2017.

Letos je to bilo 20. avgusta. TD se je odločilo, da povabi vsa društva v občini z željo, da skuhamo čim boljšo Jernejevo »župo« in jo ponudijo obiskovalcem.

Odziv je bil enkraten. Prijavilo se je veliko skupin. Vsaki skupini je društvo priskrbelo meso in stojnico pred vaško knjižnico oz. vilo Vicman. Vsako društvo pa je izmed svojih članov izbralo kuharje, ki so poskrbeli za začimbe in vse ostalo. Ob prijetnem vzdušju sredi vasi so se kuhale »župe« z najrazličnejšimi okusi. Obiskovalci so bili zadovoljni, prav tako organizatorji. Sklenili smo, da bo Jernejeva »župa« za

lepo nedeljo postala tradicionalna jed tudi v naslednjih letih. TD letos praznuje 50 let delovanja. Želimo si, da bi se nam pridružilo čim več občanov, da bi lahko delali še več in bolje.

Ribnica,
ti vasica
sredi zelenih gozdov.
Okrog tebe naselja
kot zvesti stražarji:
Hudi Kot,
Janževski Vrh,
Orlica,
Lehen in Josipdol.
Polni so zelenja,
žuborečih potočkov
In cvetočih polj.

(Iz pesmi Moja rojstna vasica, avtorice Marije Turjak)

Predstavitve v EUROPARKU v Mariboru na smučarskem sejmu, november 2017.

TD Ribnica na Pohorju
Nevenka Kutin

KULTURNO UMETNIŠKO DRUŠTVO STANE SEVER RIBNICA NA POHORJU

KUD Stane Sever Ribnica na Pohorju ima že zelo dolgo tradicijo. Če je šlo v začetku za branje, opismenjevanje in ljudsko prepevanje, pa je kmalu preraslo še v odrske uprizoritve iger iz vsakdanjega življenja na podeželju in tudi prikaz visoko umetniških del, ter v nadaljevanju do umetniškega prepevanja. Vseskozi ali še bistveno bolj dolgo se je prepevalo cerkvene pesmi pri bogoslužju, na pogrebih, cerkvenih praznikih, procesijah, itd. Krivico delamo tovrstnemu petju, ko ga hote ali nehote izpuščamo, ko opisujemo zgodovino kulturnega življenja v kraju. Seveda so bila vmes obdobja, ko je katero od dejavnosti zaradi takšnih ali drugačnih razlogov prenehalo, pa je čez čas ponovno zaživelo. Le ljudsko petje ob vsakem veselem druženju naših ljudi in prednikov, ter cerkveno petje ni nikoli zastalo.

Mogoče bodo svoja področja v tem časopisu opisali tudi vodje posameznih sekcij pri KUD-u, kot so dramska sekcija, sekcija pevskih zborov, sekcija ljudskih pevcev, otroška sekcija in še katera, zato se v podrobnosti le-teh ne želim poglobljati. Rad bi na tem mestu opozoril, da pogrešam naše ljudske pevke, ki so daljše obdobje pod imenom »Šentjančanke« zelo dobro nastopale in obvladale širok repertuar ljudskih pesmi. Morda bo pa ljubezen do tovrstnega petja spodbudila katero od njih in po možnosti še katero od mlajše generacije. Lahko vam zagotovimo, da boste tudi ve, če vam uspe, dobile mesto in odkrilje v KUD.

Da napišem ta podlistek za naš občinski časopis, sem se odločil, bolj zaradi nečesa drugega.

Soočamo se namreč s pomanjkanjem mladih članov in članic, ki bi želeli prepevati v katerem od pevskih zborov, ali mogoče nastopati kot igralec v dramski skupini. Predvsem v moškem pevskem zboru zelo pogrešamo mlade pevce, ki bi se nam pridružili. Saj vsak po svoje že nagovarjamo nekaj posameznikov, a do tiste končne odločitve, da bi prišli na pevske vaje, ne pride. Želel bi vas s tega mesta še enkrat nagovoriti, da se nam pridružite. Lahko vam zagotovim, da ne boste obžalovali. Vzdušje v našem zboru je odlično. Imamo dobro pevovodkinjo Barbaro Mrak, veliko volje do dobrega in kvalitetnega prepevanja, le vi nam še manjkate.

Če se kateri od vas odloči, nas prosim pokličite na telefone:

- predsednika MPZ – Branko Smonkar – 031 610 498
- Marjan Planinšič – 041 340 771
- Alojzij Klančnik – 041 657 801

V imenu Kulturno umetniškega društva Stane Sever vam želim veliko zdravja, dobrega počutja in obilo užitkov ob poslušanju naših pesmi, ob ogledu predstav naših igralcev in nastopanju najmlajših.

KUD Stane Sever
Predsednik Alojzij Klančnik

BOŽIČNA ZGODBA

Že dalj časa se je tu in tam kateremu izmed članov Kulturno umetniškega društva Stane Sever porodila želja, da bi božično radost ljudem predstavili nekoliko drugače.

Božična zgodba.

Ideja je bila predstavljena upravnemu odboru in bila dobro sprejeta. Sestavila oziroma napisala sem zgodbo, ki vsebuje pripravo družine na Božič, nadaljuje se s potovanjem Jožefa in Marije v Betlehem, ter rojstvo novega upanja, pa saj klasično zgodbo Božiča tako že poznate. Za vse nas v društvu je bil to velik izziv, izbrati igralce, medse povabi-

ti vse pevske zборе; moški pevski zbor, mešani cerkveni pevski zbor, otroški šolski pevski zbor ter folklorno skupino Severčki.

Veliko dela sta opravili učiteljici Lucija Orter in Jerneja Osvald, ki sta pripravljali na nastop otroke in vodili tudi skupne vaje. Zelo so se potrudile tudi zborovodkinje ga. Urška Pečonik, ga. Damjana Sgerm Kristan in ga. Barbara Mrak, saj smo vsi skupaj zares želeli narediti nekaj lepega in nepozabnega.

To je bil prvi projekt v katerem so skupaj sodelovale vse sekcije od najmlajših do najstarejših občanov kulturnega društva.

Ne smem pa pozabiti na naše zveste sponzorje in donatorje, ki so nam pomagali, da je božična zgodba zaživela v vsem svojem sijaju.

Polna telovadnica obiskovalcev je dokaz, da si ljudje tovrstnih prireditev, dostopnih vsem, tudi starejšim in bolehnim, še kako želijo.

Prenekatera solza tudi v očeh moških obiskovalcev nam daje elan, da zgodbo še ponovimo.

KUD Stane Sever
Marija Hudernik

DESET LET SKUPNEGA DELA V DRAMSKI SEKCIJI

Druženje dramske skupine po nastupu v Kopru na letnem odru, 2.8.2017.

Za društvom je 131 spoštovanja vrednih let, za mano pa že 10 let vodenja dramske skupine. To je že neka doba v kateri se je izmenjalo nekaj ljudi velikega srca, ki imamo radi prostovoljno delo in svoj prosti čas namenjamo kulturi in se odrekamo marsikdaj tudi kaki družinski ali prijateljski obveznosti. V vseh teh letih smo se naučili 7 komedij, osmo končujemo in jo bomo postavili na oder v aprilu, torej smo naštudirali skoraj vsako leto eno. Lani smo se naučili enodejanko Štiriperesna deteljica. V vseh teh letih smo stali na odru kar 111 x. Če si to preračunamo, lahko rečemo, da smo tretjino leta bili odsotni od doma, od svojih najdražjih. Če pa prištejemo še vaje, katerih je najmanj 40 za eno predstavo, je to res pohvale vreden čas, ki ga žrtvuujemo, da lahko ohranjamo kulturne užitke doma in po celi Sloveniji. Vse komedije imamo tudi posnete na DVD-jih in prav tako smo si s pomočjo razpisov

in donacije občine nabavili potrebno opremo. Vesela sem, da smo pridobili tudi dva nova igralca go. Marijo Hudernik in g. Maksa Žigarta. Da pa pridobimo na kvaliteti se vedno udeležimo tudi izobraževanj, ki jih organizira Javni sklad. Prav tako peljemo naprej tradicijo z Abonmaji, letos se odvijajo že osmi zapovrstjo. Vsako leto se udeležujemo Linhartovih srečanj, kjer tudi skoraj vsako leto prejmemo nagrado. Gostujemo torej po vsej Sloveniji in tako smo stkali prijateljske vezi z dramskimi skupinami daleč naokrog.

Vsem ljubiteljem kulture, predvsem vsem igralcem in ostalim, ki sodelujete pri igri, se neizmerno zahvaljujem za srčnost, predanost, vztrajnost, nesebično odrekanje svojemu prostemu času, prav tako tudi hvala vsem, ki nam pomagata finančno in organizacijsko.

KUD Stane Sever
Vodja dramske sekcije Majda Pušnik

Nastop na letnem odru v Kopru, 1.8.2017.

MOŠKI PEVSKI ZBOR »ZMERAJ AKTIVNI«

Koroška poje, 9.4.2017, Muta.

»Dragi pevci, v soboto od 18h do 21h imamo vaje. Prosim za sigurno udeležbo, ker se bliža revija in imamo veliko dela. V nedeljo ob 14h pojemo na pogrebu. Vaje bomo imeli tudi v ponedeljek od 18h do 21h.« Iz tega neuradnega SMS sporočila, ki ga pošljem pevcem je mogoče razbrati, kako aktivni smo Moški pevski zbor Ribnica. Na ta način vsak teden »nadlegujem« naše pevce. Kljub vsem svojim obveznostim se vedno odzovejo na moja sporočila in pridejo na vaje in nastope. S takšnimi pevci in prijatelji, ki jim lahko zaupam ni težko doseči ciljev, ki si jih zadamo. Veseli smo, da nam je to v celoti uspelo v lanskem letu.

Leto 2017 je bilo za moški zbor zelo pestro leto, saj smo se dobili kar 73 krat. Od tega smo imeli 16 nastopov na prireditvah in 14 nastopov na pogrebnih slovesnostih. Vsa povabila in sodelovanja so nam v veselje in ponos. Že v mesecu marcu smo s svojim nastopom sodelovali na praznovanju 70-letnice Aktiva žena Josipdol. V aprilu smo sodelovali na vsakoletni reviji pevskih zborov » Koroška poje« na Muti. Ponosni smo bili tudi z nastopom na slavnostni seji občinskega sveta, kjer smo se srečali s predsednikom države, gospodom Borutom Pahorjem.

Slavnostna seja občinskega sveta s predsednikom RS Borutom Pahorjem, 18.5.2017.

V mesecu maju smo z našo zborovodkinjo Barbaro Mrak organizirali tudi svoj letni koncert, kjer smo lahko doma pokazali ves trud in delo, ki smo ga vložili v naše petje. Na koncertu smo gostili naše dolgoletne pevске prijatelje MOPZ iz Majšperka. Tudi na naše najmlajše Severčke smo zelo ponosni, saj nam vedno popestrijo program s svojim plesom in igro. Letos smo se prvič udeležili tabora pevskih zborov v Šentvidu pri Stični, kjer smo pevci veliko prepevali in se družili. Dobro vzdušje in prijateljske odnose vzdržujemo tudi med vajami in na odru, brez tega ne gre.

48. Tabor pevskih zborov, Šentvid pri Stični, 18.6.2017.

Pri kuhanju »Jernejeve župe« v Ribnici na Jernejevo nedeljo smo dokazali, da smo vsestransko uporabni. V jesen smo zakorakali z nastopom na gostovanju v Majšperku. V oktobru smo se ob peki kostanjev družili z Moškimi pevskimi zborom iz Majšperka. Preživeli smo prijeten topli jesenski dan s petjem, ogledom Ptujске gore in pečenjem kostanjev ob tem pa ni manjkalo tudi drugih dobrot. Hvala prijatelji iz Majšperka. V Novembru smo samostojno pripravili prireditev »JE PA EN FAJN VEČER«. V gostišču pri Jelki smo s pevci pod vodstvom Barbare Mrak prepevali naše zimzelene pesmi, ki so nam pisane na kožo. S petjem in igranjem na harmoniko Tineta in Svena se je »je pa en fajn večer« podaljšal kar v noč. Leto smo zaključili z božično zgodbo, ki jo je organizirala Marija Hudernik. Pri tej prireditvi je sodeloval tudi KUD Stane Sever, osnovna šola, mešani zbor KUD Stane Sever, moški zbor KUD Stane Sever in cerkveni zbor Ribnica na Pohorju.

Takšnih stvari ni mogoče doseči, če nisi vesten in zagnan. Najpomembnejša je seveda volja do petja in veselje do glasbe. Tega imamo pevci največ. Kljub temu pa se spodobi na prvo mesto postaviti našo zborovodkinjo Barbaro Mrak, ki nam vliva energijo in znanje za naše dosežke. Želja vseh nas pevcev je, da se nam pridružijo novi obrazi in tako nam pomagajo uresničevati naše zastavljene poti in v zbor prinesejo novo energijo.

Kuhanje Jernejeve župe, 20.8.2017.

Kostanjev piknik s pevci iz Majšperka, 14.10.2017.

KUD Stane Sever
Predsednik MOPZ Branko Smonkar

PGD RIBNICA – JOSIPDOL v letu 2017

Delo v gasilskem društvu poteka v skladu s programom dela, ki je bil sprejet na zboru članov. PGD RIBNICA – JOSIPDOL je osrednja gasilska enota, III. kategorije v Občini Ribnica na Pohorju. V društvo je včlanjenih 146 članov, od tega je 56 operativk in operativcev. Trenutno imamo v naših garažah štiri vozila: GVC 24/50 MAN TGM s 5.000 l vode, GV-V1 MITSUBISHI s 350 l vode, GV-V1 IVECO DIALY s 500 l vode in GVM-1 VOLKSWAGEN 1+8 za prevoz moštva.

Naše operativno območje javne gasilske službe obsega celotno območje Občine Ribnica na Pohorju, z delom Zg. Janževskega Vrha, ki ga pokriva PGD Brezno – Podvelka z dogovorom.

Drevje na cesti Kop – Petelinovka.

Nesreče pogosto zahtevajo hitro posredovanje reševalnih služb, ki je včasih oteženo ali onemogočeno zaradi neprehodnih površin za gasilce in reševalce.

Izvozi na razne intervencije potekajo v skladu z normami, ki jih moramo doseči, to je po pozivu izvoziti v štirih minutah s prvim vozilom. Vozila in posadke so različni glede na vrsto intervencije in kraj. Potrebno število gasilcev na tipičnih požarnih intervencijah določi vodja intervencije, ki tudi določi, katero vozilo izvozi prvo.

Udeleženci uspešne iskalne akcije na območju Hudega Kota in Ribniške koče.

Obisk najmlajših.

Razne intervencije nam narekujejo različne vrste izobraževanj. Izobraževanja potekajo v sodelovanju z Gasilsko zvezo Dravske doline. Pogosto rešujemo ljudi, tudi ko se izgubijo ali pa zaradi boleznih odtavajo v neznano – te iskalne akcije potekajo v sodelovanju s policijo in so zelo uspešne.

V letu 2015 smo se pridružili Prvim posredovalcem ob pomoči pri srčnem zastoju z upora-

AED nameščen na gasilskem domu v Ribnici.

bo AED. Tako nas je 21 članic in članov opravilo tečaj za prve posredovalce in s tem smo pridobili tudi licenco, ki jo vsako leto obnavljamo. V letu 2017 smo imeli štiri intervencije z uporabo AED, ena se žal ni končala dobro, ostale tri pa so bile uspešne.

V samem kraju imamo na različnih lokacijah kar sedem AED. V društvu se trudimo, da bi organizirali čim več posvetov in izobraževanj krajanov, vendar je obisk vedno skromen.

Velikokrat priskočimo na pomoč tudi lokalni skupnosti in krajanom pri prevozih pitne vode. Tako smo v letu 2017 opravili 87 prevozov, prepeljali 435.000 litrov pitne vode in prevozili 2175 km. Skupno smo opravili 522 prostovoljnih delovnih ur.

Vsako leto skupaj z lokalno skupnostjo in društvu izvedemo akcijo postavitve prvomajskega drevesa. Darovalci drevesa so domači lastniki gozdov, ki se jim tudi zahvaljujemo za ta drevesa, saj morajo biti lepa, ravna in primerno visoka. Pri postavljanju drevesa si pomagamo s strojem – dvigalom, saj je ročno delo zahtevno in nevarno.

Gasilske vaje članic, članov in mladine potekajo po programu PGD, udeležujemo pa se tudi vaj sosednjih društev ter vaj GZDD. Na vajah

Motorna brizgalna iz leta 1928.

Gasilsko srečanje veteranov v Ribnici in Josipdolu.

se izpopolnjujemo in izobražujemo, dobrodošle so tudi za spoznavanje novega orodja in opreme, saj se gasilska oprema nenehno obnavlja in posodablja. V mesecu požarne varnosti v oktobru smo izvedli vajo „VERIŽENJE“. Z motorno brizgalno smo črpali vodo iz potoka Velka pri Klemenčiču in jo po tlačnih

starejše člane veterane. Veterani se vsakoletno udeležujejo srečanja veteranov Koroške. V gasilski zvezi pa vsako leto eno društvo pripravi srečanje veteranov, kjer si nekdanji rivali na

tekmovanjih izmenjajo občutke in spomine z dogodkov. Prav tako je za njih srečanje velikega pomena, saj se tu družijo in poklepetajo predvsem o dogajanjih v domačih društvih. Prav oni so namreč orali ledine in pripravljali svoje namestnike, ki so prevzeli vodenje društva.

Vsako leto nas obiščejo tudi najmlajši iz šole in vrtca Ribnica na Pohorju, ki si z zanimanjem ogledajo opremo in vozila. Poskusijo tudi „špricati“ z brentačo in ročnikom iz malega vozila. Na koncu pa komaj čakajo, da se lahko peljejo z gasilskimi vozili.

Tradicija in kultura sta vodili društva, članice in člani smo včlanjeni tudi v razna druga društva in sekcije. Tako se družimo z ostalimi, si delimo izkušnje in spoznanja. Ohranjanje gasilske kulture je osnova za ohranjanje identitete. Spoštovanje in tovariški odnosi med članstvom pa so zagotovilo za dobro delovanje društva ter tudi za uspešno in varno posredovanje na intervencijah.

PGD Ribnica – Josipdol
Poveljnik Drago Oder, GČ II.

Prevoz vode Hudi Kot.

ceveh dovedli do druge motorne brizgalne ter po cca. 300 metrih položenih tlačnih cevi izvedli še gašenje požara.

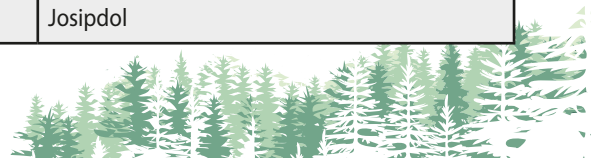
V društvu skrbimo tudi za podmladek in

Prevoz vode v javni vodohran v Ribnici.

NAJMLAJŠI OBČANI, ROJENI V LETU 2017

Ime in priimek otroka	Ime in priimek staršev	Bivališče
Jure ŠIREC	Suzana KRAMLJAK in Samo ŠIREC	Zg. Lehen na Pohorju
Adriana CVETKO	Mateja PERUŠ in Rafko CVETKO	Josipdol
Anika HUDERNIK	Lucija ŽGANEC in Jože HUDERNIK	Ribnica na Pohorju
Ajda KOREN	Tjaša PLANINŠIČ in Mario KOREN	Ribnica na Pohorju
Tineja OVČAR	Lidija NOVAK in Danijel OVČAR	Zgornja Orlica
Tim RAJNER	Tadeja POTNIK in Tadej RAJNER	Josipdol

ŠPORTNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU

V letu 2017 smo člani društva skupaj z občani naše občine in drugimi prijatelji športa zaznamovali 40. obletnico delovanja društva. Poleg rednih aktivnosti naših sekcij smo dogodke ob 17. občinskem prazniku zaključili s svečano prireditvijo in zabavo ob našem jubileju in tako ponovno združili mlado generacijo in ljudi, ki so sooblikovali zgodovino našega društva.

Obnova ograje.

Zahvaljujemo se županu in Občinskemu svetu Občine Ribnica na Pohorju za prejetu priznanje ter vsem, ki ste naš dogodek počastili s svojo prisotnostjo, in našim mladim nastopajočim. Posebna zahvala pa gre tudi vsem našim sponzorjem, ki so nam omogočili, da smo ta projekt lahko izpeljali. Takšni dogodki dajejo članom društva novo energijo. Tudi v sekciji odbojkerskega kluba so že v začetku junija postavili nove stebre in mrežo na odbojkerskem igrišču. Igranje na mivki je zelo priljubljeno, zato s sprotnim frezanjem igrišča zagotavljamo dobre pogoje za igranje. Članice te sekcije so izredno uspešne v medobčinski odbojkerski ligi, saj so sezono 2016/2017 zaključile z osvojenim 1. mestom, takšen uspeh pa se jim nasmiha tudi v sezoni 2017/2018. Z veseljem sodelujejo na turnirjih v sosednjih občinah, prav tako pa vsako leto v okviru našega občinskega praznika organizirajo turnir in dvoranski odbojki. V društvu so tudi poskrbeli za udeležbo članov na izobraževanju za sodnike odbojke.

Frezanje igrišča na mivki.

Ekipa Kluba malega nogometa igra v medobčinski A ligi in je v sezoni 2017/2018 prvič osvojila tudi zimsko ligo. Veterani med letom igrajo v veteranski ligi, v zimskem času pa skrbijo za kondicijo z rekreacijo v telovadnici. V prostem času ob veteranskem igrišču urejajo kontejner, ki jim služi kot garderoba. V letošnjem letu ga bodo prekrili z nadstreškom in mu dali prijetnejši videz.

Še preden zima dobro potrka na naša vrata, se člani Smučarskega kluba že pripravljajo na smučarsko sezono. V januarju skupaj z občino, ki financira smučarske vozovnice, organizirajo tečaj smučanja za osnovnošolce. Za kvalitetne tečaje vsako leto poskrbijo učitelji smučanja, ki so člani našega društva.

Veseli smo, da nam je bila letos že šestič zaupana organizacija Športnega dneva Društva celiakije Slovenije, ki se je udeležijo člani društva iz cele Slovenije. Poleg tega sekcija organizira tudi več sindikalnih tekem in športnih dni. Že tradicionalen pa je tudi Veleslalom za pokal Ribnice. Ob vseh aktivnostih, ki jih izvajajo sekcije v društvu, ter ob mnogih akcijah urejanja in vzdrževanja naših športnih objektov, lahko z gotovostjo rečem, da je šport prisoten skoraj v vsaki družini.

Prireditev ob 40. obletnici delovanja društva so s čudovitim nastopom popestrili učenci OŠ Ribnica.

Zato smo zelo veseli, da smo dobili prostor v objektu v Vili, kjer smo lahko uredili police za 86 do zdaj osvojenih pokalov in plaket. Želimo si, da si jih bodo ogledale tudi mlajše generacije in pridno polnile to čudovito zbirko spominov in dosežkov društva.

Prejemniki priznanj Športnega društva Ribnica na Pohorju za aktivno delo v društvu (Štefan Lesjak, Mira Hudernik in Anton Hudernik) in predsednica društva Marija Sgerm.

Letos smo uredili vitrine za pokale, ki jih razstavljamo v prostoru v objektu Vila Vicman.

ŠD Ribnica na Pohorju
Predsednica Marija Sgerm

ŠD HUDI KOT V LETU 2017

Nekdo je nekoč zapisal, da če imaš ob sebi prijatelja, potem nobena pot ni predolga.

Zato v ŠD Hudi Kot gojimo prijateljstvo ter preudarno, vendar z odločnimi koraki, stopamo začrtanim ciljem naproti.

V lanskem letu smo realizirali vse cilje, razen smučarskih skokov, ki pa so močno odvisni od naklonjenosti narave.

Smo pa se zato člani in članice ŠD toliko bolj posvetili ostalim dejavnostim društva.

V zimskem času smo se tako člani kot tudi veterani nogometnih sekcij redno udeleževali rekreacije v telovadnicah v Ribnici, Radljah in Dravogradu ter tako krepili telo in duha. Prav tako smo odigrali vse ligaške in pokalne tekme v medobčinski ligi malega nogometa.

Nobeno leto ne izpustimo oglada smučarskih poletov v Planici, zato smo se s polnim avtobusom odpeljali v dolino pod Ponce in uživali ob uspehu naših skakalcev.

Postavitev majskega drevesa Hudi Kot 2017.

Kljub temu, da je Občina Ribnica odpovedala spomladansko čistilno akcijo, smo jo mi izpeljali in očistili brežine in kanale cest v naši vaški skupnosti.

Postavitev majskega drevesa je bila še bolj svečana, saj smo majske drevo zdaj že drugič postavili ob vaškem domu, in sicer tako kot so to počeli že naši dedje – »na horuk«.

Vreme nam je dopuščalo, da smo lahko spet na predvečer praznika dela na travnatem igrišču organizirali tekmo stari-mladi ter se zvečer in pozno v noč družili in zabavali ob prižigu kresa.

V maju, ko naša občina praznuje svoj praznik, smo organizirali turnir v malem nogometu za pokal občine ter se z veseljem udeležili prireditve, ki so jih organizirala ostala društva v naši občini.

Kot po navadi smo se v juniju odpravili na enodnevni izlet, in sicer tokrat na Primorsko. Najprej smo si ogledali Luko Koper, na turistični ladji preživeli prečudovit preostanek dopoldneva ter se nato odpravili še na ogled Pirana. Z gotovostjo lahko trdim, da je bil izlet ponovno vrhunsko organiziran in izpeljan, saj obilo smeha in dobre volje ni manjkalo na nobenem koraku.

Pred pričetkom letnih dopustov smo izpeljali že 23. Vodušekov memorial, katerega se je udeležilo 12 ekip. Pri tem je potrebno poudariti, da je turnir v Hudem Kotu znan daleč naokrog, predvsem smo deležni pohval za dobro organizacijo, poštenost in odličen ambient. Na turnir vsako leto pridejo ekipe od Velenja pa vse do Ptuja.

Takoj zjutraj po končanem turnirju, ko nekateri člani sploh še nismo zatisnili oči, smo se z igrišča preselili k svetemu Bolfenku, kjer smo pomagali pri organizaciji »Bolfanške« lepe nedelje. Vse obiskovalce smo tako kot vsako leto tudi letos pogostili s toplim obrokom.

Konec avgusta, ko goduje patron naše farne cerkve v Ribnici, Sv. Jernej, smo se na pobudo Turističnega društva

Izlet ŠD HUDI KOT na morje 2017.

Ekipa ŠD HUDI KOT v kuhanju »Jernejeve župe«.

Ribnica na Pohorju udeležili kuhanja »Jernejeve župe«.

Prav tako smo lani že tretjič pred našim lepim vaškim domom postavili maketo BOŽIČKOVE VASI in 27. decembra skupaj z otroki Hudega Kota pričakali Dedka Mraza, ki je otroke tudi obdaril.

Da smo lahko izpeljali vse omenjene prireditve in dejavnosti, smo organizirali 15 delovnih akcij in opravili 554 delovnih ur. V veliko zadovoljstvo mi je, da se je delovnih akcij udeležilo skorajda tri četrtine našega članstva.

Tudi v letu 2018 imamo v načrtu izpeljati vse standardne prireditve, tako bomo tudi v tem letu nadaljevali trend uspešnosti ter pripadnosti kraju in krajanom. Veliko je za postoriti še ob travnatem igrišču, pa tudi ob večnamenskem domu je potrebno urediti stopnišče in sanirati »tretoar« okoli doma.

Zavedamo se, da so cilji visoki in zahtevajo finančna sredstva, zato upamo, da nam bo kot vselej pomagala Občina in seveda naši zvesti sponzorji.

Želimo si, da bi se še več krajanov Hudega Kota vključilo v naše društvo, da bi v društvo prinesli še več energije in dobrih idej. Želimo si tudi, da bi vsi člani radi prihajali na delovne akcije in prireditve, kajti le s skupnimi močmi bo možno uresničevati naše načrte in dosežati zastavljene cilje.

ŠD Hudi Kot
Predsednik Matej Hudernik

K24 – NAJTEŽJI KOROŠKI HRIBOVSKI IZZIV

K24 je najtežji koroški hribovski izziv. Pohodnik mora v manj kot 24-ih urah prehoditi pet najvišjih koroških vrhov, in sicer Uršljo goro, Smrekovec, Raduho, Olševo in Peco. Pot je dolga okoli 90 km, premagati pa je potrebno 5300 m vzpona in spusta.

Andrejev dom na Slemenu.

Vsako leto večkrat obiščemo navedene vrhove, zato je padla ideja, da bi tudi sami preizkusili, kaj naše noge, telo in glava zmorejo. V pogovorih z nekaterimi, ki so naveden izziv že opravili, smo ugotovili, da bo treba zadevo vzeti resno, saj nismo kakšni maratonce in tudi naš EMŠO je že visok (vsi smo stari čez 50 let). Tako smo Irena, Drago, Igor in moja malenkost že od meseca aprila pridno trenirali. Skoraj ni minil vikend, da ne bi bili na turi, dolgi med 30 in 50 km ali še nekaj čez. Prečesali smo Pohorje po dolgem in počez, prav tako smo večkrat prehodili posamezne etape po koroških vrhovih in se podali na treninge tudi v tujino. Igor je za zaključek šel še peš od doma na Triglav.

Ko smo bili mnenja, da smo fizično pripravljene, smo določili datum izziva – 28. in 29. julij 2017. Ivan Verčko, prijatelj in vodnik PD Bricnik Muta, ki je že opravil izziv, nam je podal okvirno časovnico, ki je bila podlaga za naš načrt. Tudi tokrat smo imeli s strani Veronike in Lenke logistično podporo.

Vremenska napoved za petek ni bila najboljša, napovedane so bile popoldanske plohe, za soboto pa je bilo napovedano lepo vreme. In tokrat se vremenarji niso zmotili. Dan je hitro minil in že se je bližala ura odhoda. Naša trasa je potekala takole: štart pri Andrejevem domu na Slemenu–Uršlja Gora–Naravske Ledine–Žerjav–Črna–Peca–Kumer–Olševo–Bukovnikovo sedlo–Raduha–Koča na Loki–Veliki Travnik–Komen–Smrekovec in cilj Dom na Slemenu.

Spomenik v Črni na Koroškem.

Po načrtu bi morali štartati ob 22. uri, ker pa smo tja prispeli predčasno, smo se na pot od-

pravili točno ob 21.45 uri.

Poslovali smo se od naše »logistične podpore« in z urnimi koraki odhiteli najprej po mokri cesti, čez travnik in po gozdu proti Uršlji gori. Že na začetku poti nismo veliko govorili, saj je bil vsak s svojimi mislimi nekje tam: »Ali bom zmozel?«

Ne bom opisoval celotne prehojene poti, saj bi bil članek predolg. Zato bom podal samo nekaj misli in dejstev, ki so nas spremljali na poti.

Na Uršljo goro smo prispeli v načrtovanem času. Pot z Uršlje do Koče na Naravskih Ledinah je bila zelo spolzka, zaradi mokrega kamenja je zahtevala posebno previdnost.

Na koči smo se zadržali le kratek čas, toliko da smo pozdravili oskrbnico, ki nam je zaželela srečno pot, in že smo hiteli proti Žerjavu.

Na vrhu Raduhe.

Pred Črno, tam kjer je bila včasih žaga Mušenik, smo imeli parkirano vozilo. Na hitro smo se okrepčali, popili pijačo, Igor je še zamenjal nahrbtnik in že smo odhiteli po asfaltni cesti proti centru Črne. Pri spomeniku smo se poslikali in šli naprej.

Ob 4.30 uri smo prispeli na Kočo na Peci. Že od daleč smo opazili, da v koči gori luč, kar je pomenilo, da nam je oskrbnik pripravil zajtrk, kakor smo se predhodno dogovorili.

Vpis v knjigo K24.

Ko se ti mudi, čas še posebej hitro teče. Po 25-ih minutah smo bili spet v akciji.

Na vrh Pece smo prispeli po načrtu in po svetlem, le megla je bila povsod okrog nas.

Zaradi visoke in mokre trave spust z vrha proti Kumru ni bil najbolj prijeten. Mokri smo bili do kolen in čevlji niso več zdržali mokrote, zato so nam prsti v njih bolj plavali.

Pri kmetiji Kumer smo natočili vodo v mehe, na kratko ogovorili lastnika in nadaljevali pot

proti Olševi.

Razen mokrih nog in čevljev kakšne krize še nismo čutili. Ko smo hodili čez Zadnje travnike, so nam pogledi uhajali na vrh Olševe. Nekam daleč se nam je zdela, ampak ta pravi korak smo še držali.

Na Olševi smo bili spet v megli. Tam neke nad nami pa se je že kazalo sonce.

Planinko, ki je bila na vrhu, smo prosili, da naredi skupni posnetek in že smo odhiteli nazaj po grebenu proti Bukovnikovemu sedlu, ker nas je čakala Veronika. Sestop je bil precej strm in pri Igorju so se pojavile težave s kolonom.

Na Slemenu smo naredili daljši načrtovan postanek. Nekateri so zamenjali premočene čevlje, sam sem menjal samo nogavice. Veronika nam je priredila pravi piknik – ni da ni. Ampak pot je bila še dolga, časovno smo bili na meji, zato smo mogli nadaljevati. S suhi mi nogami smo krenili po zavarovani poti na Raduho, kjer nas je pričakalo sonce. Spet fotografiranje in urno proti Koči na Loki.

Na tej relaciji smo pridobili nekaj minut, zato smo si pri koči privoščili pivo in dolili vodo. Še pozdrav obiskovalcem in že smo šli naprej.

Podelitev priznanj.

Pot proti Smrekovcu se nam je zelo vlekla. Pa še Igorju so se bolečine v kolenu obnovile, zato je potreboval nekaj masaže in protibolečinske tablete. Počasi smo napredovali, ampak po načrtu smo že zamujali. Bomo pa izziv opravili v 25-ih urah, kar nam je glede na starost dovoljeno – smo si mislili. Nekoliko pred Smrekovcem je Igorju bolečina popustila in nadaljevali smo v prvotnem tempu ali pa še nekoliko hitreje, saj nama z Dragom energetske ploščice niso hotele več po grlu.

Pri koči na Smrekovcu so nas pričakali planinci iz PD Bricnik Muta. Izmenjali smo nekaj besed, popili pijačo in ugotovili, da bi nam glede na časovnico lahko uspelo v 24-ih urah.

S seboj smo povabili še Petra, ki bi po prvotnem načrtu moral z nami, pa so mu druge obveznosti to preprečile.

Zadnji del poti smo hodili že v temi in po cesti. Koraki so bili nekam težki, zadnji klanec se je vlekel kot še nikoli, vendar nam je pogled na uro narisal nasmeha na obraze: USPELO NAM BO IN NAM TUDI JE. V času 23 ur in 40 minut smo prispeli do Koče na Slemenu, kjer so nas pričakali Veronika, Lenka, Marta in Bojan.

Na koncu se je pivo še posebej prilaglo, še

večji užitek pa je bilo sezuti čevlje in biti bos. Na pobudo Draga pa smo še malo poskočili, saj: »Kdor ne skače, ni Slovenec!«
8. avgusta 2017 smo v gostišču Urška v Črni opravili uraden vpis v knjigo K24.

O svoji uspešno opravljeni poti smo v novembru priredili predavanje v MKC v Radljah ob Dravi, ki se ga je udeležilo več kot 100 slušateljev. Vsako prvo soboto v decembru se člani kluba K24 zberejo v Črni, kjer novi člani dobijo priznanja za opravljeno pot in s tem postanejo uradni člani kluba K24.

V času od leta 2000 pa do 2017 je navedeno pot opravilo 354 pohodnikov. Nekateri so pot prehodili tudi večkrat, veliko pa je tudi takih, ki jim ni uspelo. MI SMO PONOSNI, DA NAM JE!!!

**PD Ribnica na Pohorju
Vodnik Stane Zlatinek**

Na vrhu Pece.

KORONARNO DRUŠTVO RIBNICA NA POHORJU

S prijateljico in nekdanjo sodelavko Zdenko Merzdovnik sva prišli do pogovora o društvu, ki ga imajo v kraju Lehen že kar nekaj let. Svetovala mi je, naj se povežem s Petro Čurin, diplomirano medicinsko sestro. To sem tudi storila in svetovala mi je, da naj pridobim vaditelja, prostor v telovadnici in udeleženke za vadbo, vse ostalo pa je skrb Koronarnega društva Dravske doline. Predsednik tega društva je gospod Marjan Ternik. Ob pomoči Nevenke Kutin sem se lotila te

Koronarno društvo Ribnica na Pohorju.

organizacije.

Dobili sva vaditelja Marka Klemenca, ravnatelj Jože Krušič pa nama je dovolil, da lahko uporabljamo prostor v telovadnici. V septembru smo imeli že prvi sestanek z vaditeljem in medicinsko sestro. Udeležba na sestanku je bila kar precejšnja. Vaditelj nas je seznanil s potekom vadbe. Dogovorili smo se, da bo vadba potekala vsak četrtek od 17.30 do 18.30 ure. Pri prvi vadbi je bil prisoten tudi predsednik Koronarnega društva Dravske doline. Udeleženke so bile z izvedbo vadbe in izvajanjem vaj zelo zadovoljne. Poleg redne vadbe se lahko udeležujemo tudi pohodov za članice celotne Dravske doline. Tako smo se udeležile pohoda na Dravče, kjer smo si ogledali cerkvico sv. Janeza. Naše članice so bile z ogledom in pohodom zelo zadovoljne. Sodelujemo lahko tudi na različnih predavanjih. Pred novim letom je predaval zdravnik Andrej Horvat, ki je spregovoril o problemu nespečnosti.

In kako poteka naša vadba?

Najprej si izmerimo krvni tlak, potem izvajamo vaje za ogrevanje, kjer si v celoti razgibamo svoje telo, na koncu pa sledijo še vaje za umiritev. V našem društvu je trenutno 17 članic. Če se nam želite pridružiti, ste vabljeni. Veseli vas bomo.

„Čas je za spremembo. Če vse ostane po starem, se boste namreč tudi počutili po starem.“ (Marjetka Perme)

**Koronarno društvo Ribnica na Pohorju
Vodja Cvetka Ladinek**

JOGA

Joga je družina starodavnih hindujskih duhovnih urjenj. Z dihalnimi vajami, telesnimi položaji oz. asanami in mentalnim osredotočenjem dosežemo telesno in duševno uravnoteženost.

Tudi v naši vasi smo se že pred leti zbrale ženske in prosile vaditelja joge, če nas vzame pod svoje okrilje. Gospod Muktananda Jöbstl, profesor sociologije in zgodovine ter učitelj joge, je z nami že celo desetletje. Njegov moto je stara sufjska modrost: »Človekovo je samo tisto, česar ne more izgubiti v brodolomu.«

Od oktobra do junija se srečujemo enkrat na teden. Po uri in pol vadbe v svoje življenje vrnemo sprostitve, zadovoljstvo, notranji mir in telesno gibljivost.

Vesele smo, da smo si izbrale vadbo, ki nas osrečuje.

Nevenka Kutin

Vadba joga.

ZUMBA VIKEND V BOVCU

V poletnih mesecih si članice skupine Zumba Josipdol vzamemo prosto, saj se takrat praktično zaprejo vrata dvoranskih športov. Čez poletje vadba Zumbe poteka samo na ploščadi pri dvorcu Bukovje v Dravogradu, kjer se posamezno pridružimo dravograjski skupini, da čez poletje povsem ne pozabimo starih in se naučimo nekaj novih koreografij.

Slavo od doma.

Ob pričetku nove sezone pa smo se članice Zumba skupine odločile za malo drugačno obliko aktivnosti. Odpravile smo se na severno Primorsko. Naš cilj je bil druženje, pohodništvo in ogled naravnih znamenitosti. V muhastem septembru smo si na srečo izbrale zadnji vikend, ki je bil edini zares sončen in topel. V petek smo se v zgodnjih popoldan-

Na začetku poti - Lepena.

skih urah v Josipdolu naložile s kupom prtljage v dva avtomobila in se odpeljale proti mejnemu prehodu Vič.

Ob Krnskem jezeru, v ozadju Krn.

Pot smo nadaljevale proti Celovcu, Filahu, prečkale italijansko mejo in se na mejnem prehodu Predel vrnile na slovensko stran. Naš cilj je bil Bovec, kjer smo se nastanile v apartmajih. Ker so naši želodčki že pošteno krulili, smo se odpravile poiskat dobro picerijo.

V soboto smo vstale zgodaj, saj smo se odpravile na pohod h Krnskim jezerom. Pot iz Lepene je široka in prijetna za hojo v skupini. Čeprav ni preveč razgledna, smo poiskale točke, kjer smo lahko v svoje telefone naložile fotografije z že zasneženega Mangarta in Kanina.

Najprej smo se ustavile pri Koči pri Krnskih jezerih, ki pa je bila kljub številnim obiskoval-

cem zaprta. Zato smo si postregle z malico iz nahrbtnika in nadaljevale pot do Krnskega jezera. To se je sončilo v jesenski svetlobi, nad njim pa se je vzpenjal mogočni Krn.

Prijetno utrujene smo se vrnile v Lepeno, se ob poti proti Bovcu ustavile še ob smaragdni Soči, kamor smo namočile pregrete noge, saj je bila za kaj več ta gorska reka že premrzla. V poznih popoldanskih urah so naši želodčki že pošteno krulili, zato smo se odpravile v apartma, kjer nas je čakal pravi pohorski (beri Smiljanov) ričet. Sledil je še ogled Bovca, nakup bovškega ovčjega sira in sprostitev ob domači kapljici.

Zbudile smo se v sončno nedeljsko jutro in se pripravile za pot proti domu. Na hitro smo spakirale in se s »selfijem«
poslovile od Bovca. Ogledale smo si slap Boka, se ustavile pri izviri Soče ter se po 49-ih ovinkih podale čez Vršič, kjer smo postale pri Tičarjevem domu in Ruski kapelici.

V jesensko obarvani Kranjski Gori smo, pred prečkanjem meje z Avstrijo na Korenskem sedlu, popile popoldansko kavico in se odpravile proti domu.

Z lepimi vtisi in srečne, da smo naredile nekaj zase, smo se vrnile v domače okolje.

Bilo je nepozabno.

DŠR Josipdol
Judita Kotnik

MOČ USPEHA JE V NAŠI VZTRAJNOSTI

Del skupine pri vadbi.

Tudi v tej sezoni se nas je zbralo lepo število žensk, ki se pod vodstvom fizioterapevke Maje Timarec pridno razgibavamo v šolski telovadnici. Cilj vsake fizioterapije je ohranjanje in izboljšanje fizične aktivnosti vsakega posameznika. Glavni cilj pa je vrniti in vzdrževati najvišjo stopnjo aktivnosti.

Gospa Maja se vedno znova potrudi, da nam pokaže zanimive vaje, ki pripomorejo k našemu boljšemu in sproščenemu počutju.

Ko se srečata rečni tok in skala, rečni tok vedno zmagaja, toda ne z močjo, temveč z vztrajnostjo.

Tudi me smo in bomo vztrajne.

Nevenka Kutin

EVROPSKA KOLESARSKA POT ALPE-ADRIA

Prečiti Alpe je vse od Hanibala prastar izziv. Takšno izkušnjo ponuja osrednja evropska kolesarska pot Alpe-Adria. Začne se na severni strani Alp v avstrijskem Salzburgu in konča v italijanskem Gradežu ob Jadranskem morju. 400 km kolesarske poti ponuja lepote alpskih dolin na Solnograškem in doživetje šarma starih italijanskih mest Furlanije in Julijske krajine. Na koncu pa lahko znoj sperete s skokom v morje.

Dvorec Mirabell.

Po pripravah, ki vključujejo načrtovanje dnevnih etap in nabavo kolesarskega vodnika, sva se na avanturo podala dva kolesarja. 22. julija 2017 sva kolesi naložila na vlak v avstrijskem Šentilju, po prestopu v Gradcu sva okoli 10. ure že izstopila v Salzburgu. Salzburg je glavno mesto istoimenske avstrijske dežele. Sedla sva na kolesi in se po glavni ulici zapeljala do dvorca Mirabell. Dvorec, ki ga je zgradil salzburški nadškof davnega leta 1606, je znan po vrtovih pod zaščito UNESCO, danes pa v njem uradujeta župan in občinski svet. V ozadju je vidna mogočna trdnjava Hohensalzburg. V Salzburgu se je rodil Mozart, zato se imenuje tudi Mozartovo mesto. Ogledala sva si njegovo rojstno hišo, nato pa preko znamenitega mostu kolesarila na nabrežje reke Salzah, kjer je začetek kolesarske poti.

Trdnjava Hohensalzburg.

Kolesarjenje ob reki Salzah, ki pa ni nič slana, je pravšnje za ogrevanje. Pot vodi mimo kraja Bischofshofen, ki je znan kot ena izmed postaj novoletnih skakalnih turnej. Po osemdesetih kilometrih sva prispela v kraj Schwarzach, kjer sva prenočila. Hotel mi je ostal v spominu, ker je bilo poleg njega mestno kopališče. Ujela

sva še nekaj sončnih žarkov in se osvežila v urejenem bazenu. Zjutraj sva več kot pol ure čakala, da bo kdo postregel zajtrk, ker ni nič kazalo, da se bo to zgodilo, sva lačna sedla na kolo in zajtrkovala v motelu ob poti. Skozi tunel, ki ima tudi kolesarko stezo, sva kolesarila v dolino Gastein, ki se začne na višini 600 m nad morjem in konča pri tunelu Bockstein okoli 1500 m nad morjem.

Bad Gastein.

Kolesarila sva mimo znanega termalnega kopališča Bad Hofgastein in mondenega zimskega športnega središča Bad Gastein. Končno sva prikolesarila na vrh do tunela in kolesi naložila na vlak.

Vožnja skozi alpski masiv Visoke Ture je trajala 10 minut. Kraj na drugi strani se imenuje Mallnitz. Sledil je spust po panoramski cesti do Lendorfa v bližini Spital am Drau, kjer sva prenočila.

Zbudilo naju je deževno jutro in po romantičnem zajtrku v zimskem vrtu, na katerega so padale težke kaplje, sva si nadela pelerine in sedla na kolo. Kolesarska pot tod vodi ob Dravi večino po makadamskih poteh. V mestu Villach sva zavila čez Dravo in krenila zahodno proti italijanski meji. V kraju Arnoldstein je prenehalo deževati. Kolesi in oblačila so bili blatni, zato sva opremo sprala v bližnji avtopralnici. Popoldne sva prispela do italijanske meje in mesta Trbiž. Načrtovala sva postanek le za kosilo, ker pa je začelo deževati, sva v Trbižu prenočila. Jutranje nebo je bilo turkizne barve, športniki rečemo »špegel«, dežne muke

Kolesa na vlak.

prejšnjega dne so bile pozabljene.

Iz Trbiža do Gemone kolesarska pot vodi po trasi opuščene italijanske železnice Pontebana, ki nama je bila poznana, saj sva jo že prevozila. Nanjo se priključi slovenski krak iz smeri Mojstrane in Kranjske gore. Po viaduktih in tunelih mimo železniških postaj, ki so preurejene v okrepčevalnice, se zdaj podijo kolesarji, kjer je prej sopihal vlak.

Jutro pri Trbižu.

V kraju Gemona se pot obrne povsem proti jugu. Sledijo stara italijanska mesta Venzona in Ossopo z lepimi trgi in mestnimi hišami. Prav v teh krajih je bilo središče rušilnega potresa v letu 1976. Na trgih mest so predstavljene slike porušenih trgov, ki so jih Italijani v celoti obnovili.

Po nadaljnjih tridesetih kilometrih kolesarjenja po italijanskem podeželju, ki spominja na toskanske griče, sva prikolesarila do Udin. Z

Palmanova.

Pontebana.

Selfi v Gradežu.

Mesto Venzona.

navigacijo na telefonu sva končno našla hotel in ko sva kolesi parkirala v hotelski depo, je že deževalo. Naslednje jutro sva si ogledala stari del mesta, nato pa krenila proti Palmanovi. Mesto, ki je znana »shopping« destinacija, ima ogromen okrogel trg z obeliskom na sredini. Do morja je manjkalo le še 30 km, zato sva močneje pritisnila na pedale in kmalu se je začutil vonj po morju. Še nekaj blagih vzpetin in pred nama se je razširilo morje. Prispela sva na cilj v Gradež. Še obvezen »selfie« za konec poti ALPE-ADRIA. Števec je kazal 407 km. S tem pa najine poti še ni bilo konec. Gradež nima železniške povezave, zato sva kolesarila naprej do Devina, kjer sva prenočila in se naslednji

Trasa kolesarske poti.

dan podala preko Trsta vse do Kopra, kjer sva se vkrcala na vlak za Maribor.

In če strnem vtise, ki so ostali: napori so že zdavnaj pozabljeni, ostali so spomini na mogočne alpske kulise na severnem delu poti, ki se omehčajo v čudovit mediteranski svet proti jugu.

Za DŠR Josipdol
Niko Pušnik

NASTOP NA TRADICIONALNEM BOŽIČKU V JOSIPDOLU

„Prišla je zima, z zimo sneg in Božiček v vas ...“

OHOHO, pa sem prišel!

December je mesec velikih obdarovanj predvsem za otroke, saj jih obiščejo kar trije dobri možje. Božiček se je tokrat s severa pripeljal nekoliko nenavadno, ne boste verjeli, z »bagerjem«. Otrokom je povedal, da je imel na poti precej težav, ker ni bilo nič snega. A Božiček je na težave hitro pozabil, saj je pred seboj zagledal veliko množico ljudi, med njimi velikooooo otrok, ki so mu v sijaju odrskega snega tudi zapeli.

Vrtec Ribnica na Pohorju
Vzgojiteljica Alenka Urnaut
in Špela Hrastnik

Komaj smo čakali, da smo mu zapeli.

TURIZEM IN VRTEC

Pohod v Josipdol.

V okviru projekta Turizem in vrtec smo bili zelo aktivni. Ogledali smo si muzej na prostem v Josipdolu, v zimskem času pa smo se predajali zimskim radostim.

Toplo jesensko dopoldne smo izkoristili za pohod v Josipdol. Najprej

Ogrevanje pred smučanjem.

Skupna fotografija pred muzejem na prostem.

smo se pripravili, sledil je zabaven pohod po gozdni učni poti, kjer smo opazovali živali in naravo. Hodili smo po suhem jesenskem listju, nabrali nekaj jesenskih plodov in se pogovarjali o naravi v tem letnem času. Ob prihodu v Josipdol smo najprej pojedli malico iz nahrbtnika, malici pa je sledil ogled muzeja na prostem. Gospod Cvetko nam je predstavil muzejsko zbirko na zabaven in jedrnat način. Sladki pogostitvi je sledila vrnitev proti vrtcu.

V zimskem času smo veliko časa preživel na prostem, kjer smo se igrali razne igre na snegu in s snegom. Med drugim smo izvedli sankanje s starši, sodelovali pri projektu Malček smučar, ob koncu zime pa smo se preizkusili tudi na skakalnici Mini Planica.

V okviru projekta otroci ves čas dejavno sodelujejo in raziskujejo ter tako spoznavajo turizem našega kraja.

Vrtec Ribnica na Pohorju
Vzgojiteljici Katja Bricman
in Hermina Ostruh

ŠTIRJE ELEMENTI V VRTCU

Igra z vetrnicami.

Eksperiment z vodo.

Rdeča nit našega oddelka so štirje elementi: zrak, voda, zemlja in ogenj. Elemente spoznavamo preko junakov iz revije Modri Jan, in sicer Modri Jan predstavlja vodo, Puhec zrak, Packa Rija predstavlja zemljo in Sončnica ogenj. V oddelku se o elementih veliko pogovarjamo, jih spoznavamo v naravi skozi štiri letne čase, preko pesmic, deklamacij, v okviru tematike ustvarjamo ter izvajamo različne eksperimente.

Štirje elementi.

Vrtec Ribnica na Pohorju
Vzgojiteljci Katja Bricman in Hermina Ostruh

PRIŠEL JE LOVEC

**„Po gozdu lovec s puško hodi,
ko krasno jutro se rodi.
Po suhem listju varno hodi,
toda živali ne zasledi ...“**

Skupaj smo stopili in fotko naredili.

V torek, 23. 1. 2018, je najmlajše v vrtcu obiskal lovec Alojz Hudernik. Prijazni gospod je otrokom predstavil delo lovca, obleko, pokazal nekaj nagačenih živali in veliko zanimivega povedal o živalih v gozdu, predvsem pozimi, kako jim pomagati, da preživijo. Posebno zanimanje je otrokom vzbudil lovski »ruksak«, v katerem je poleg vsega ostalega obvezna lovška malica.

Tako majhni, pa tako poslušni....

Gospodu Alojzu Huderniku se za njegov obisk iskreno zahvaljujemo.

Vrtec Ribnica na Pohorju
Vzgojiteljci Alenka Urnaut in Špela Hrstnik

RAZMIŠLJAMO O VELIKIH REČEH, UŽIVAMO PA V DROBNIH ZADOVOLJSTVIH

OO DI Ribnica-Josipdol se izteka že drugi 4-letni mandat.

Prepričani smo, da so vse dejavnosti potekale v prid in zadovoljstvo vseh 121 članov OO DI Ribnica-Josipdol. Smo odprti za predloge in pozitivne kritike, saj se iz njih vsak nekaj nauči in lahko dela še bolje. Pet poverjenikov je skrbelo, da so bili člani pravočasno obveščeni o vseh dogajanjih.

V letu 2017 smo razdelili termine za ohranjanje zdravja, družili smo se na delnem zboru članov, obiskali in obdarili smo vse člane, stare nad 70, 80 in 90 let. Izlet v Žalec, kjer je fontana piva, nam bo ostal v trajnem spominu.

Pohoda iz Josipdola do Palirja ter do kmetije tete Lene sta nas napolnila s pozitivno energijo. Tudi turnirji v pikadu niso potekali brez nas. Naše članice so se udeležile območnega tekmovanja v balinanju v Rogaški Slatini.

V avgustu je vsako leto vseslovensko srečanje invalidov na Kopah. Veliko naših članov se z veseljem udeleži tega srečanja. Turistično društvo nas je povabilo k sodelovanju in tako smo prvič sredi vasi kuhali Jernejevo »župo« in jo z veseljem razdelili obiskovalcem. V oktobru pa je bilo srečanje težkih invalidov, starih nad 80 let. Skrbno smo izpeljali Pedagoško akcijo in nagradili posamezne učence, ki so pisali ali risali na temo o invalidih.

Ob koncu leta smo obdarili člane, stare nad 70 let, razdelili smo kalendarje in biltene. S setom sveč in nošnjo prapora smo se poslovili od štirih članov.

To je le nekaj drobcev iz dnevnika našega dela. Ponosni smo na naše člane, ki so aktivni tudi na drugih področjih: prepevajo v zboru, pevski skupini, pišejo pesmi in prozo, slikajo, igrajo v dramski skupini, kvačkajo in so aktivni še v drugih društvih.

Pet članov MDI Drava Radlje ob Dravi, OO DI Ribnica-Josipdol, se je povežalo v skupino ljudskih pevcev. Nadeli so si ime RIBNIŠKI FANTJE, čeprav njihova povprečna starost ni ravno fantovska. Pravijo, da kdor

Pohod k teti Leni.

poje rad, ostaja mlad.

Letos bodo zaznamovali 11 let skupnega delovanja. Pojejo predvsem stare, že skoraj pozabljene ljudske pesmi. Vsako leto sodelujejo na srečanju ljudskih pevcev in godcev. Leta 2015 so v Zrečah prejeli zlato priznanje za doseganje rezultatov na državni ravni. Leta 2016 so v Rogatcu prejeli srebrno priznanje za doseganje rezultatov na regijski ravni. Lani so dosegli regijsko raven na dvorcu Bukovje in so bili predlagani za državno srečanje. Znova so se okitili z zlatim priznanjem. Predstavili so se tudi na 19. reviji pevskih zborov društev invalidov Zveze delovnih invalidov Slovenije. V letu 2017 so imeli več kot dvajset nastopov v občini in izven nje.

Sreča ni v tem, da imamo vse, kar si želimo.

Sreča je, da znamo biti zadovoljni s tem, kar imamo.

OO DI Ribnica-Josipdol
Nevenka Kutin

ŽIVLJENJE, KI ŠTEJE

Življenje je dragoceno darilo, rekla bi čudežno, mnogokrat ga ne znamo ceniti, kot bi bilo treba. Življenje je mozaik, ki je sestavljen iz mnogih dogodkov, srečnih in nesrečnih. Če bi me kdo vprašal, kako sem zadovoljna s svojim življenjem, bi odgovorila nekako takole: srečna sem, mislim, da se mi v življenju zgodi vse z določenim razlogom. Najpomembnejše je, če si pošten do sebe, kar je tudi zelo težko doseči. Potem se stvari nekako uredijo in začno teči v pozitivnem toku. Srečen moraš biti zase ne za druge.

Nekaj misli o naši sreči sem povzela iz revije »VZAJEMNOST«, kjer dr. Banovičeva opisuje, naj bomo srečni, pa ni pomembno, kaj si misli-

jo drugi. Meni, da je skrb za lastno zdravje v glavah ljudi še vedno vrednotena kot luksuz. Sebe moramo imeti radi, saj imamo šele potem lahko radi tudi druge. Veliko bolj kot materialne dobrine nas lahko osrečijo drobne pozornosti, oddih, doživetja in podobno, ki jih namenimo sami sebi. Moramo se naučiti sprostiti, ko naše telo to zahteva. To je biblija dobrega zdravja in počutja. Že vrsto let iz dneva v dan ne jamramo več toliko o bolečinah, ampak vsak išče krivce za svoje težave nekje zunaj sebe. Torej ljudje iščemo težave nekje zunaj, življenje pa teče mimo, zato je prav, da se družimo in imamo dobre odnose s prijatelji in tako nam bo lepše.

Zavedamo se, da za kakovost življenja starejših ljudi veliko naredijo društva. Trudimo se, da bi bila naša skupna srečanja čim bolj pestra, zato gremo na izlete, na morje, obiščemo naše člane doma in v domovih za starejše. V letu 2017 smo bili dvakrat na ekskurziji po Sloveniji, v dveh skupinah smo letovali na morju v hotelu DELFIN v Izoli. V sebi moramo poiskati tisto, kar ves čas lovimo, pa nikoli ne ujamemo. Naša druženja naj nam ostanejo čim dalje v spominu, čeprav spomini niso dokumentarni posnetki, ampak odražajo naše trenutno razpoloženje in položaj, v katerem smo se znašli. Vse lepe spomine bomo shranili v poseben »predal«, nepomembne pa bomo pozabili. Potovanje v preteklost vpliva tudi na naše sedanje in prihodnje odločitve, brez spominov ne bi bili to, kar smo, in prav s pomočjo spomina se nam zdi, da vidimo čas. Občutimo pa predvsem trenutke, zato bi se morali naučiti uživati v najlepših trenutkih danes in tukaj. In v drobnih stvareh.

Ko razmišljam o naših vrednotah, o pomenu denarja in materialnih

dobrin, mi pred oči pride dogodek, ki je doletel našo članico Jerico. Kljub letom, ki jih ima, živi sama na samotni domačiji, doletela pa jo je nesreča in si je zlomila levo roko. Na pomoč ji je prišla gospa Frida, pa tudi drugi sosedje so ji pomagali, da si je opomogla. A kaj, ko nesreča nikoli ne počiva, doletela jo je še druga, zlomila si je še desno roko. Tokrat sta ji priskočila prva na pomoč soseda Jože in Sonja; ko je nekoliko okrevala, je prišla k njej zopet Frida in je bila nekaj časa pri njej. Kljub vsem težavam, ki jo doletijo, ima močno željo, da bi ostala čim dalje na svoji domačiji. Zelo rada peče razna peciva in skoraj ni človeka v njeni bližnji in daljni okolici, ki ne bi poskusil njenih dobrot in tudi to delo ji daje moč, da prenaša svoje težave in osamljenost.

Društvo upokojencev Ribnica na Pohorju
Predsednica Ana Mithans

OHRANJAMO MEDSEBOJNE VEZI

Povezali smo se v neformalno društvo DUŠ, kar po naše pomeni Društvo upokojenih šolnikov.

Upokojeni ravnatelj, učiteljice, vzgojiteljici, snažilke, kuharice, hišnik in voznik kombija se vsak prvi ponedeljek v mesecu v dopoldanskem času srečamo in poklepeta ob dišeči kavici. Ponosni smo, da nismo pretrgali medsebojnih vezi, ko smo se drug za drugim upokojili. Obujamo spomine, se pošalimo, izmenjamo informacije o aktualnih temah doma in po svetu ... Pogovor nanese tudi na prehrano, vrtnarjenje in še mnoge druge stvari.

Vsak mesec ima kdo izmed nas rojstni dan, zato na srečanjih ne manjka raznovrstnih sladici. Ob izteku koledarskega leta si privoščimo skupno kosilo.

Vsako leto organiziramo tudi izlet. Bili smo že na stolpu Vinarium v Lendavi, z ladjico smo se vozili po Ljubljani, bili smo v živalskem vrtu, lani pa smo se peš odpravili do kočice Pesnik, kjer nas je čakalo izvrstno kosilo.

“Bodimo dobri ljudje. Dober človek je kot hoja po pesku. Ne sliši se korakov, ampak sledi ostanejo...” (Sean Connery)

Zaključek koledarskega leta.

Na cilju.

Društvo upokojenih šolnikov
Nevenka Kutin

OO BORCEV ZA VREDNOTE NOB RIBNICA NA POHORJU

Letos bomo s ponosom praznovali 70 let ustanovitve Zveze združenj borcev NOB Slovenije.

Ustanovljena je bila 4. julija 1948 in je bila vključena v jugoslovansko borčevsko organizacijo. Njena naloga je bila povezati vse udeležence narodnoosvobodilnega boja z namenom, da s skupnimi močmi pomagajo pri obnovi in razvoju domovine ter pri obrambi njene ureditve in neodvisnosti.

Leta 1991 se je Zveza reorganizirala, podprla osamosvojitve Slovenije in izstopila iz ZZB NOB Jugoslavije ter se zaradi naraščanja deležev članov, ki niso bili udeleženci NOB, leta 2007 preimenovala v Zvezo združenj borcev za vrednote NOB Slovenije. Danes šteje okoli 42 tisoč članov in se kot največja veteranska organizacija zavzema za vrednote domoljubja, svobode, neodvisnosti, samostojnosti ter za ohranjanje človekovega dostojanstva in uveljavljanja njegovih političnih pravic.

Od leta 1997 se lahko v Zvezo včlanijo vsi tisti, ki imajo spoštljiv in pozitiven odnos do NOB in so pripravljeni sodelovati v prizadevanjih in pri uveljavljanju vrednot tega boja.

Tudi naša OO borcev za vrednote NOB Ribnica na Pohorju si prizadeva svoje delovanje, s spoštovanjem do vrednot iz NOB, v celoti izpolnjevati. V letu 2017 smo uspešno opravili naše delo ter s člani KO borcev za vrednote NOB KONOVO, občine Velenje, podpisali skupno Listino o medsebojnem sodelovanju in sprejeli zahtevne naloge.

Izpostavili smo tudi stike z Združenjem borcev za vrednote NOB Celje, s katerimi raziskujemo arhivske zapise iz NOB v Ribnici, ker naj bi bil

eden njihovih udeležencev v NOB pokopan na pokopališču v Ribnici na Pohorju.

Z obiskom na domu smo počastili našo članico Frančiško ZAVERŠNIK za njen stoti rojstni dan, z njo zapeli in nazdravili. Za devetdeset let pa smo Hildi PLEVNİK v Velenje poslali voščilo, obiskali pa jo bomo, ko se bo vrnila domov v Zgornji Lehen.

Članstvo smo v letu 2017 povečali za tri nove članice, žal pa sta nas zapustila dva dolgoletna člana Marija URAN in Dominik POKERŠNIK. Bil nam je v čast, da smo lahko z njima delili trenutke svojega življenja, zato je naše slovo od njiju polno hvaležnosti.

70 let naše Zveze bomo dostojno proslavili tudi na naši tradicionalni proslavi v Ribnici na Pohorju, izvedli bomo okroglo mizo v sodelovanju z Osnovno šolo Ribnica na Pohorju, se udeležili osrednje prireditve v Ljubljani ter z Združenjem borcev za vrednote NOB Radlje ob Dravi sodelovali pri organizaciji prireditve »Popoldan partizanskih pesmi 2018«, ki bo v Športni hiši v Radljah ob Dravi, in sicer 8. septembra 2018 ob 17.00 uri.

Na prireditvi bodo nastopali: Moški pevski zbor iz Radelj ob Dravi, Dekliški pevski zbor z Remšnika, Marjetka Popovski iz Izole, Jahači Revolucije iz Radovljice in Tržaški pevski zbor Pinko Tomažič iz Trsta. Že zdaj vljudno vabljeni!

OO borcev za vrednote NOB Ribnica na Pohorju
Predsednica Maksimiljana Ladinek

TETA LENA IN ELEKTRIČNI AVTO

Kmetija tete Lene se vsako leto trudi na področju novosti. Poleg naše butične ponudbe, oddaje apartmaja, piknik prostora, oddaje postajališča za avtodome, obiska pri teti Leni, delavnic ter prodaje domačih izdelkov se ukvarjamo in zavzemamo tudi za zelen

turizem. Naše Pohorje želimo ohraniti še naprej takšno kot je. Zato smo postali ponosni lastniki električnega avtomobila.

Kmetija tete Lene
Urška Šantl Urh

Lenin Twizy.

POHORSKA ZARJA MALO DRUGAČE

Kot ročnodelsko društvo Pohorska zarja smo poznane po naših izdelkih in razstavah v okviru naše občine, pa tudi marsikje na Koroškem in Štajerskem, saj so naši izdelki unikatni, estetski in uporabni. So delo pridnih rok in izvirnih idej naših članic. Ker vztrajamo že drugo desetletje, smo v tem času izgubile že prenekatero članico, vendar se nam vsako leto pridružijo nove in zato lahko vztrajamo že vrsto let. Morda je naše društvo zanimivo tudi zaradi tega, ker se ne drži samo strogega ročnodelskega ustvarjanja, ampak se članice družimo tudi izven naše osnovne dejavnosti.

Kuhanje jernejeve župe.

Tako se nam je lani v avgustu v nepozaben spomin zapisalo sodelovanje pri kuhanju »Jernejeve župe«. Čeprav vreme nosilcu prireditve – Turističnemu društvu Ribnica – ni šlo na roko, pa sta obisk in zadovoljstvo udeležencev pokazala, da je bila zamisel izvrstna. Ko so nas povabili k sodelovanju, smo takoj »zagrabile« in pričele snovati ideje, kako skuhati najboljšo župo. Izbirale smo sestavine, pobrskale po spominu, kaj vse so v župo dale naše mame, da je bila tako slastna, usklajevale okuse in se po spletu idej in uskladitev dogovorile, kakšna bo naša župa. Kot prekaljene kuharice smo si na dan dogodka nadele predpasnike, nabrusile nože, pripravile posodo, kuhlalnice in potre-

Praznovanje rojstnega dne.

bne sestavine, pripravile prostor na stojnici in se lotile kuhanja. Seveda smo pokukale tudi k drugim sodelujočim društvom in pokušale njihove jušne specialitete. Ko so prišli obiskovalci, je naša župa hitro pošla, kar je zagotovilo, da smo jo dobro skuhale. Se pa veselimo sodelovanja na tej prireditvi tudi v letošnjem letu. Idej za najboljšo »Jernejevo župo« nam kar ne zmanjka.

Članice društva se poleti radi družimo na piknikih in ob sodelovanju na krajevnih prireditvah, v zimskih mesecih pa se bolj posvetimo praznovanju rojstnih dnevor in zaključku leta. Vsako članico za njen praznik skromno obdarimo, ob zaključku leta pa izberemo praktična darila. Tako nam je lani Božiček prinesel predpasnike in kuhinjske krpe. Praznovanja obogatimo z dobro jedačo in pijačo, zapojemo kakšno po domače in se družimo do poznih večernih ur. Zavedamo se, da je negovanje teh tradicionalnih oblik druženja še posebej pomembno v današnji informacijski dobi, ko osebni stik izpodriva spletna komunikacija.

**Ročnodelsko društvo Pohorska Zarja
Judita Kotnik**

Srečanje ob zaključku leta 2017.

»K NARAVI, NA POHORJE«

Ribniško Pohorje

Back to nature, back to Pohorje

Ribniško Pohorje je živahno, zimsko in poletno turistično središče. Nastalo je na temeljih bogate hribovske tradicije in se nahaja v centru idilične gorske vasice Ribnice na Pohorju. Obsega 5 apartmajskih hiš in ima 50 prostornih, sodobno opremljenih apartmajev. Glavno vodilo razvoja destinacije je, da postane najprijaznejša družinska, turistična destinacija v Sloveniji in bližnji okolici, v vseh letnih časih.

Dolgoletna tradicija zimskih aktivnosti na Ribniškem Pohorju privablja številne pohodnike, smučarje in tekače na smučeh, ki občudujejo razgled na bele planje Pohorja ter bližnje vrhove. Med najbolj priljubljene zimske aktivnosti na Ribniškem Pohorju zagotovo spada smučanje. Smučišče, ki je v neposredni bližini apartmajev, je zaradi svoje bližine in varnosti še posebej prijazno otrokom in vsem začetnikom smučanja. Tukaj je pravi smučarski raj, za brezskrben zimski oddih z družino.

Bližina apartmajev, wellness center, smučarska šola in izposoja ter servis smučarske opreme, brezplačno parkirišče v neposredni bližini smučišča, restavracija ter sončna terasa bara Smučar, vse na enem mestu, vse, brez dodatnih kilometrov z avtom. Prav zaradi tega turistična destinacija med obiskovalci v zimski sezoni beleži največ družin in šol iz Slovenije ter Hrvaške.

Pohorske travnate planje pa ne poznajo mrtve sezone, enako primerne so za zimske pohode kot poletne sprehode po označenih tematskih pohodniških poteh ali za kolesarska odkritja na več kot 200 urejenih in označenih kolesarskih poteh. Tukaj obiskovalci v pristnem stiku z naravo odkrivajo bogato naravno in kulturno dediščino Ribniškega Pohorja ter uživajo v divjini pohorskih gozdov v

kateremkoli času in vremenu.

Največje naravno bogastvo Ribniškega Pohorja je naravni biser – Ribniško jezero. Jezero je del naravnega rezervata NATURA 2000, nastalo je pred približno 8000 leti in leži na nadmorski višini 1490 m. Z malo sreče in raziskovanjem obiskovalci odkrijejo tudi najvišje ležeč izvir na Pohorju, Mrzli studenec, in najvišje drevo v Sloveniji, ki je hkrati tudi najvišja smreka v srednji Evropi, Sgermova smreka, visoka kar 63 m.

Gozdarstvo, splavarstvo, glažutarstvo, kamnoseštvo, živinoreja in poljedelstvo so oblikovali zgodovino tega območja Pohorja in tukajšnjih ljudi, ki so znali in še znajo živeti, v pristnem stiku z naravo. Na Kmetiji tete Lene lahko obiskovalci od blizu spoznajo življenje tukajšnjih ljudi na kmetijah in se tudi sami preizkusijo v kakšnem

kmečkem opravilu. Kovačija pri Kovaču pa približa svojo 200 let staro kovaško tradicijo, ki je zaznamovala tukajšnje okolje.

V času od pomladi do jeseni je narodnost obiskovalcev turistične destinacije precej bolj raznolika kot v zimskem. Veliko zanimanje se kaže pri turistih iz Združenih arabskih emiratov, Kuvajta in Izraela, ki so nad turistično destinacijo tako navdušeni, da se vračajo že več let in med poletjem tukaj preživijo od 3 do 4 tedne. Domačini vasice Ribnica na Pohorju so jih prijazno sprejeli in prav ta domačnost je tista, ki jih prepriča v vsakoletni obisk destinacije. Iz leta v leto pa se povečuje število obiskovalcev tudi iz številnih evropskih držav: Španije, Nemčije, Češke, Avstrije, Italije, Litve, Danske, Poljske, Madžarske ...

Turistična destinacija bo v bližnji prihodnosti popestrila svojo poletno ponudbo z izgradnjo gorsko-kolesarskega parka. Gorsko-kolesarska steza, polna različnih atraktivnih objektov iz naravnih materialov, bo primerna tako za začetnike gorskega kolesarjenja kot za tiste bolj izkušene kolesarje. Tako bo turistična destinacija privabila še večje število ljudi, ki uživajo v pristnem stiku z naravo. Če zaključimo s sloganom turistične destinacije Ribniško Pohorje »Nazaj k naravi, nazaj

na Pohorje« – nagovarja vse, ki se želijo umakniti mestnemu vrvežu in monotonemu vsakdanu ter preživeti kakovosten oddih v naravi, v neposrednem stiku s tradicijo.

Potok na Ribniškem Pohorju s kristalno čisto vodo.

Turistična destinacija Ribniško Pohorje
Iris Čelam

ANŽE, SVETOVNI PRVAK

V trenutku mogočega (osebni arhiv Anže Krevh).

Ko sva se z Anžetom prvič pogovarjala o tem, da bi za letošnje Ribniške novice napisala prispevek, mi je skozi misli švignilo: "Le kaj še lahko napišem, da bi bilo zanimivo?" O njem namreč veste skorajda vse. Porodila se nama je ideja o nekoliko drugačnem prispevku. Nastal je zapis o tem, kako je začel, kaj zanimivega se dogaja ob vseh njegovih uspehih in kako bo nadaljeval svojo pot.

Začnimo pred dvanajstimi leti, ko se je Anže odločil za svojo glasbeno pot. Med vsemi mogočimi glasbili si je izbral frajtonarico, s katero se je takoj spoprijateljil in navezal skrivnostno vez, ki traja še danes. Zanimivo je, da Anže, ko je bil majhen, nikoli ni pomislil, da bi igral kakšen inštrument. Nato mu je prababica kupila plastično harmoniko, ki je ni spustil iz rok vse dokler je ni povsem raztrgal. Takrat so mu seveda kot vsem otrokom kupovali

Mali Anže z velikimi sanjami (osebni arhiv Anže Krevh).

različna plastična glasbila, ampak le harmonika se mu je zasukala v srce. Piko na i pa je pristavil njegov bratranec, ki je na praznovanjih vedno zaigral kakšno veselo in ga s tem še bolj navdušil nad frajtonarico. Ko je šel v prvi razred, pa ni bilo dneva, da staršema ne bi omenil harmonike in dejstva, da bi se jo rad naučil igrati, vse dokler nista popustila in mu našla prvega učitelja. Anže si prav tako nikoli ni predstavljal, da bo nekoč zaradi harmonike hodil po tekmovanjih in osvajal evropske in svetovne naslove. Odločil se je za težjo pot, igranje tekmovalnih skladb, medtem ko je večina njegovih vrstnikov za harmoniko prišla predvsem zaradi zabavnega značaja. Kljub osvojenemu naslovu svetovnega prvaka pa še vedno nadaljuje. Naslednji cilj je osvojitve edinega, kar je še preostalo – naslov absolutnega svetovnega prvaka. Nanj se že pripravlja in kot je dejal sam, ga bo s polno paro in s še več vloženega truda 'naskakoval' prihodnje leto. Se pa vedno bolj posveča tudi svojim poslušalcem, katere bo skušal razveseljovati še naprej.

Ne bom pisala na dolgo in široko o vseh njegovih manjših in večjih uspehih – naslov absolutnega državnega in evropskega prvaka v igranju na diatonično harmoniko –, saj je bilo o tem že dovolj zapisanega v prispevkih preteklih Ribniških novic. Omenila bom zgolj njegov zadnji in hkrati največji uspeh, o katerem do zdaj konkretno še ni bilo nič napisanega, gotovo pa veste, o čem govorim – o naslovu mladinskega svetovnega prvaka v igranju na diatonično harmoniko.

Tekmovanje je potekalo od 25. do 28. maja 2017 na Tirolskem, natančneje v Außer- villgratnu. Na pot, dolgo 4 ure, se je v spremstvu staršev odpravil dan pred tekmovanjem,

med vožnjo pa je za ohranjanje mirnih živcev opazoval lepote Tirolske. Po dolgi in kar naporni poti so popoldan prispeli na cilj, kjer se je z učiteljem mag. Manuelom Šavronom takoj odpravil na finalno vajo, kjer sta zgolj potrdila kar se je že vedelo – Anže je popolnoma pripravljen na svoj nastop. Po mirni noči se je zjutraj poln energije in popolnoma brez treme kot prvi izmed tekmovalcev predstavil 9-članski strokovni komisiji. Po nastopu je čutil ponos, prav tako pa je bil vesel in ponosen tudi učitelj, kako sta od ponosa pokala starša, pa najverjetneje niti ni potrebno napisati. Sledil je dolg in precej živčen dan, saj so morali kar 24 ur čakati na rezultate. Ko je napočil trenutek resnice, je prišla najčudovitejša novica. Anžetov trud, ure in ure vložene-ga dela, nešteto prevoženih kilometrov so obrodili sadove, saj so ga okronali za mladinskega svetovnega prvaka. Novica je hitro pripotovala v Zgornji Lehen, kjer je ulica začela s pripravami. Polnili so balone, pekli pecivo, pripravljali plakate. Kljub pozni vrnitvi s Tirolske smo Anžeta pred domačo hišo pričakali vsi sosede ter tudi ostali podporniki, ki smo mu z močnimi stiski rok in objemi iskreno čestitali za uspeh.

Anže z največjimi podporniki (osebni arhiv Anže Krevh).

Kot že zapisano, sva se z Anžetom odločila, da z vami deliva še nekaj zanimivejših trenutkov, ki so bili do zdaj znani le ožjemu krogu ljudi. Njegovi dnevi so večinoma prežeti z glasbo. Ker pa harmonike ne igra vedno le za zabavo, ampak se pogosto resno pripravlja na kakšen večji nastop, mu ni najbolj po godu, če ga med tem motijo. Izjema je seveda nečakinja Živa. Večkrat mu nehote kakšno zagode, ga zmoti med vajo, a Anže vse skupaj vzame z veseljem, saj je ona njegova največja oboževalka. Ob Anžetovi spremljavi rada zapoje, tudi ko njemu to najbolj ne 'paše', pogosto se mu med vajami tudi pridruži v igranju na svojo

harmoniko ali kitaro.

Pred prvenstvu, ko Anže s staršema naredi ogromno cestnih kilometrov, tako v Sloveniji kot tudi v tujini, padajo takšne ali drugačne stave. Ne zato, ker kdo od staršev ne bi verjel v njegov uspeh, pač pa zato, da ga le še dodatno podžgeta in da čas v avtu hitreje mine. Ena takšnih je bila zadnja med njimi, ki je ob kasnejšem sprejemu v ulici šokirala vse sosede. Ata Marjan si je pustil obriti brke prvič v življenju! Stava je sprva zadevala pojediti en paradižnik, ker ga Marjan nikoli ni hotel jesti. Ko pa je Anže zmagal na svetovnem prvenstvu, pa je rekel: »Lej Anže, paradajza ne bom jedo, bom pa si brke dal obriti, če ti paše.« Anže se je strinjal in stavo so izvedli na dan uradnega sprejema v Dvorani v Josipdolu.

Še ena zgodba, ki občanom ni znana in je sicer bolj sentimentalne narave, je povezana s prvo harmoniko. Nanjo se je Anže močno navezal, zanj to ni bila zgolj neka stvar, ampak objekt, ki v sebi nosi ves njegov trud, pa tudi maminega in od vse družine. Predstavljala je nešteto ur in kilometrov, ki so bili potrebni, da Anže danes igra frajtonarico tako, kot vemo, da jo. Kot mi je zaupal, je bilo tistega dne, ko je napačila prodaja solza dovolj za celo morje. Anže je bil solzen, ker jo je prodal, sosed Jože pa zato, ker jo je lahko kupil. Je pa harmonika šla v prave roke, Anže jo ima še vedno skoraj na doseg roke, Jože pa jo pazi kot punčico svojega očesa.

Zaključno misel prispevka prepuščam Anžetu, ki mi je že pred samim začetkom pisanja rekel, da se želi zahvaliti svojim staršem. Tako je povedal: "Vem, da brez staršev vseh teh naslovov ne bi mogel osvojiti. Nemogoče je sešteti vse kilometre, ki smo jih prevozili in vsega

Anže in gospod Šavron po osvojenem svetovnem naslovu (osebni arhiv Anže Krevh).

drugega, kar sta mi namenila in se bila pripravljena odreči stvarjem, da sta lahko podprla mene. Vem, da jima vsega tega ne bom mogel nikoli vrniti in njima bom za to večno hvaležen, predvsem, ker sta verjela vame in me spremljala ob vzponih in padcih. Upam, da jima vsaj z uspehi prinašam veselje, ki nekoliko odtehta vsa vložena sredstva. Hvala, mama in ata!"

Kaja Forneci

OBČINSKE IN GOZDNE CESTE

Kot podžupan sem na Občini Ribnica na Pohorju zadolžen tudi za vzdrževanje cest. Ker sem področni gozdar že veliko let, dobro poznam tudi problematiko gozdnih cest. Seznaniti vas želim z nekaterimi podrobnostmi v zvezi s financiranjem in vzdrževanjem vseh cest v Občini Ribnica na Pohorju.

Vzdrževanje občinskih cest se financira neposredno iz proračuna občine s sredstvi, ki so predvidena že pri sprejemanju letnega proračuna. Vsota teh sredstev ni tako majhna, a še zmeraj prenizka, da bi lahko kakovostneje, mislim predvsem z asfaltno prevleko, posodobili posamezne ceste. Pri gozdnih cestah je stvar nekoliko bolj zapletena. Izvirni denar za vzdrževanje gozdnih cest zagotavljajo lastniki gozdov, ki hkrati s plačili davčnih obveznosti državi plačajo tudi prispevek za gozdne ceste, ki je odvisen od površine gozda. Država k temu pobranemu denarju doda še nekaj svojega in vsoto vsakoletno nakaže na področne občine. Nekateri občine, ne vse, prispevajo k temu znesku še nekaj sredstev iz občinskih proračunov. Med temi, ki prispevajo, je tudi Občina Ribnica na Pohorju, ker nekaj gozdnih cest povezuje kmetije z ostalim cestnim omrežjem.

Vsa načrtovana letna sredstva za vse ceste so namenjena zimskemu in letnemu vzdrževanju cest. Če so zime hude, z veliko snega, mraza in poledic, se zelo veliko teh sredstev porabi že za zimsko vzdrževanje, to je za pluzenje in posipanje cest in jih posledično manj ostane za letno vzdrževanje. Kot veste naša občina že precej let veliko skrb namenja vzdrževanju vseh cest ne glede na status. Za vse občinske ceste Rok Držičnik, ki je na občini odgovoren za infrastrukturo skupaj z županom in podžupanom, na terenu naredi načrt in prepozna potrebe po delih na vseh občinskih cestah. Čez leto si nato sledijo dela odvodnjavanja z nameščanjem in čiščenjem propustov, vzdolžnih jarkov, opornih zidov itd., zatem pa nasutje z materialom, kolikor je pač na voljo denarja. Za gozdne ceste naredijo letni načrt vzdrževanja revirni gozdarji in kasneje sodelujejo pri nadzoru in porabi predvidenih sredstev. Stanje občinskih cest je trenutno dokaj dobro, gozdnih cest pa malo manj, ker je bistveno manj denarja. Stanje cest je v veliki meri odvisno od zimskih

razmer, količine letnih padavin, jesenskih neurij itd., ki na cestah povzročajo veliko škodo.

Denarja za vse ceste ni dovolj za bolj kakovostno obravnavo. Marsikatero občinsko cesto bi bilo potrebno prevleči z asfaltom, pa je denarja v proračunu premalo. Tudi ustreznih razpisov za sofinanciranje iz drugih virov ni že nekaj let, ker država rešuje probleme drugega tira, avtocestne povezave itd. Pri gozdnih cestah pa bo potrebno v prihodnje uvesti novo formulo za potrebe financiranja vzdrževanja. Potrebno bo vključiti v financiranje ne samo lastnike gozdov, ampak tudi druge uporabnike, ki gozdne ceste uporabljajo enako ali celo več kot lastniki (gobarji, turisti, pohodniki, motoristi, kolesarji ...).

Želim vam povedati, da moramo za boljše stanje naših cest vsi storiti največ, kar lahko. Nemalokrat kdo pokliče in zahteva posipanje cest, pa mogoče stanje ni tako zelo slabo. Ne ve, da je enkratno posipanje samo gozdnih cest strošek nekje med 400 in 500 €. Pri tem gre še za eno bistveno stvar. Nikoli namreč ne moremo posipati samo ene ceste, ker bi bilo predrago. Po material za posipanje je potrebno iti v dolino. S tem ne mislim kogarkoli blatiti ali podcenjevati, ker vem, da je marsikdaj še kako potrebno ceste posipati in je prav, da nas pokliče in opozori.

Tudi prekomerna vožnja po cestah po končani zimi, ko so ceste razmočene in blatne, ni vselej nujno potrebna. Ne boste verjeli, ampak več škode, kot jo napravijo kamioni, ki vozijo les in imajo v tem času tako in tako prepoved vožnje, naredimo sami z osebnimi avtomobili, poštnimi avtomobili, kamioni za odvoz smeti, dostavnimi vozili itd. Po drugi strani pa poznam tudi posameznike, ki gredo pred nevihtami po cesti in naredijo prečne zdražnike, ki so zelo pomembni. Hvala vsem, ki se tako potrudite. Sicer vas pa prosimo, da z vsemi, ki smo zadolženi za ceste, tudi v prihodnje sodelujete in nas opozarjate na potrebe, probleme, mogoče tudi ko gre za kaj dobrega. Vsi bomo zadovoljni in vozili se bomo po dobrih cestah.

Občina Ribnica na Pohorju
Podžupan Alojzij Klančnik

STALNE AKCIJE RDEČEGA KRIŽA SLOVENIJE

Poznano je, da prostovoljci rdečega križa preko območnega združenja v krajevnih organizacijah opravljamo pomembne in konkretne naloge na področju socialnega varstva, razvijamo medsebojno solidarnost in humanost, s prostovoljnimi delom pa izvajamo različne oblike materialne pomoči.

Tokrat pa bi vas rada seznanila s stalnimi akcijami Rdečega križa Slovenije v letu 2018 in vas povabila, da jih spremljate v občilih, na spletu in na socialnih omrežjih ter se jim pridružite po svojih močeh:

- Mednarodni dan Rdečega križa – 8. 5. 2018;
- Teden Rdečega križa – od 8. 5. do 15. 5. 2018;
- Svetovni dan družine – 15. 5. 2018;
- Svetovni dan nekajenja – 31. 5. 2018;
- Dan krvodajalcev – 4. 6. 2018;

- Mednarodni dan boja proti zlorabi drog – 26. 6. 2018;
- Teden brez cigarete – od 14. 9. do 21. 9. 2018;
- Svetovni dan hrane (Drobtinica) – 16. 10. 2018;
- Mesec brez alkohola in drog – november 2018;
- Teden solidarnosti – prvi teden v novembru 2018;
- Svetovni dan boja proti aidsu – 1. 12. 2018.

Vse leto pa potekajo akcije pomoči starejšim, bolnim, invalidom in vsem pomoči potrebnim občanom, akcije motiviranja občanov za darovanje organov v zdravstvene namene in krvodajalske akcije, ki jih za naše območje redno objavljam tudi na socialnem omrežju Facebook.

Rdeči križ Slovenije, KO Josipdol – Ribnica
Predsednica Judita Kotnik

NOREČA ULICA

*Ponovno smo se zbrali vsi,
ki živimo v naši ulici.*

*Že šestič zapored smo se dobili,
veliko pojedli in prav toliko popili.*

*Pri Planšaku smo se lani veselili,
prvič čez cesto se bomo letos preselili.*

*Tradicijo bomo nadaljevali,
pa naj bomo stari ali mladi.
Zabave ni dovolj nam nikoli,
najboljši sosedi smo daleč naokoli.*

Kaja Forneci Veseli Zgornjelehenčani.

BOŽJA LJUBEZEN SE SKLANJA K NAM

V hladnem sobotnem jutru, 17. februarja 2018, ko je bilo mesto Radlje ob Dravi še zavito v meglo, smo se sodelavke in sodelavci župnijskih Karitas dekanije Radlje – Vuzenica zbirali v Domu sv. Mihaela in se pripravljali na duhovni dan. Radeljski župnik Jože Poljanšek in pater Milan Bizant sta nas prijazno sprejela in prisrčno pozdravila. Sodelavke ŽK Radlje ob Dravi pa so nas pričakale s poživiljajočim napitkom ingverja, s toplim čajem in kavo, ki so nas ogreli in okrepili. Pa tudi sladkih dobrot ni manjkalo. Na duhov-

nem srečanju se nas je zbralo trideset udeležencev. Rdeči niti duhovnega dne, Iz roda v rod in Sveti krst, sta se prepletali s prebrano Božjo besedo, molitvijo in duhovnim razmišljanjem p. Milana Bizanta ter se zlili v bogato duhovno celoto. Po dvigu megle nad mesto se je obetal sončen dan. Naša srca pa so bila obsijana z žarki medsebojne povezanosti v duhu, ki so razpršili naše vsakodnevne skrbi. Osredotočili smo se na duhovni dan. Že uvodne umirjene besede p. Milana Bizanta so se nas dotaknile. Začutili smo, kako se

naša srca odpirajo Božjemu dotiku in kako Božja ljubezen pronica v našo zavest, drami dobra občutja in krepi duha. Po zapeti pesmi Pridi sveti Duh in molitvi k Svetemu Duhu smo se poglobili v duhovno razmišljanje.

Božja beseda Lk 10,29-37: prilika o usmiljenem Samarijanu se je prepletala z duhovnim razmišljanjem p. Milana Bizanta in nas hkrati vabila, da postanemo usmiljeni Samarijani bližnjim, tistim, ki se jim približamo v moči ljubezni. Povzetek razmišljanj:

Kadar človeka zadene zlo, je prizadet, lahko zapade v sovraštvo, ki se širi naprej in pretaka naprej s človeka na človeka. In kako zaustaviti zlo in preprečiti uničevanje sebe? Preprosto je potrebno poiskati pomoč, se povezati z ljudmi in se potem s skupnimi močmi boriti proti zlim silam. Razdeljenost ni dobra, močni smo le takrat, ko smo združeni, še posebej, če človeku prisluhne in ga slišimo, kaj nam želi povedati. Začutiti mora naše zaupanje, samo na zaupanju se gradijo medsebojni odnosi. Kljub miselnim razlikam se drug od drugega učimo. Če so ljudje združeni ne glede na versko pripadnost, se lahko izvijajo iz zamer, ker se Bog sklanja k njim. Na svetu ni človeka, ki se mu ne bi zgodila kakšna krivica. Že otroci se rodijo v različnih družinah z različnimi starši, različno vzgojo, nekateri starši se kasneje razidejo. Vendar jih ne obsojamo, ker niso zmogli skupaj živeti in so šli vsak svojo pot.

Človek, ki se mu je zgodilo veliko hudega, je oropan osebnega dostojanstva, globoko ponižan in ostane v nesreči večkrat sam. Počuti se nezaželenega v družbi, posledici sta nezaupljivost in izguba notranjega miru. Ker si ne more pomagati sam, ga lahko odreši samo zastojnska ljubezen.

Kako prepoznati Božjo ljubezen, ki se sklanja k nam? Prepoznamo jo v vsakdanjih delih, ki jih ljudje storijo za nas, samo videti je potrebno ta dejanja (vsakdanja dela in pozornosti žene do moža in obratno, podarjanje ljubezni mater in očetov otrokom, prenos znanja učiteljev na učence, skrb otrok za lastne starše, skrb nadrejenih do svojih delavcev itd.). Mnoge stvari se nam zdijo same po sebi umevne in ne vidimo truda, ki so ga ljudje vložili v dejanja, ko so za nas storili dobre stvari, nas želeli razveseliti, počastiti. Nekaj je v njih sprožilo dobra dela, da nas imajo radi. V vsem tem se zrcali Božja ljubezen, ki se sklanja k nam. Lahko so to tudi dogodki, ki se nas dotikajo kot Božji podpis, drobne stvari, drobne pozornosti, ki jih prezremo. Tudi kadar nas presenetijo tragični dogodki ali slabe stvari, smo v Božjih rokah. Prinašajo nam osebne izkušnje. Ni dobro pogrevati zamer in se spominjati slabih stvari. Bog se sklanja k nam z Božjim odpuščanjem. Ko vstopa v naša življenja, postanemo prostor za Božjo ljubezen. Prepoznamo jo in naj se pretaka po nas v ljudi, ki so nas prizadeli, ponižali, razvrednotili in poteptali osebno dostojanstvo. Ali znamo odpustiti?

Božja beseda prilike Jn 15,1-9: vinogradnik, trta in mladike, se je prepletala z duhovnim razmišljanjem p. Milana Bizanta pod vidikom, da je Kristus kot Samarijan, ki ga Oče pošlje, da dvigne od zla izdelanega človeka, ki se sam nikakor ne more rešiti. Povzetek razmišljanj:

S svetim krstom je v nas položena Božja ljubezen in temeljni kamen za dobra dela in da bi naše življenje dobro teklo. Toda življenje gre svojo pot, srečamo se s preizkušnjami. Od nas je odvisno, kako bomo krmarili skozi življenje in ga obrnili. Vedno imamo možnost, da se odločimo za Boga. Če bodo v nas prisotni optimizem, da se bo vse dobro izteklo, upanje kot teološki dar, da Bog prihaja k nam, in vera, bo po nas stekla Božja ljubezen in se prenašala na naše otroke, sorodnike in celotno družbo.

Kristus je trta, mi smo mladike. Večkrat se sprašujemo, ali smo dovolj dobri v življenju. Radi pa pozabljamo, od kje črpamo moč za dobra dela. Kakšni so naši sadovi? Ali resnično živimo v Jezusu in On v nas? Ali smo samo suhe veje, ki ne rodijo sadu? Nenehno je potrebno skrbeti za pripetost na Kristusa, da bomo povezani z virom Božje ljubezni, da bomo delali dobra dela. In če je v nas prisoten živ izvir življenja, lahko tudi dajemo. Dajemo življenje,

ljubimo svoje otroke ne glede na to, kakšni so, in jih ne priklepamo nase s sponami, ko odrastejo, temveč jih pošljemo v življenje. Le če si ne prisvajamo (mati otrok, mož žene in obratno), lahko darujemo. V življenju nas očiščuje in hrani Božja beseda. Če živimo v Kristusu in Kristus v nas (sveti krst je tak dogodek), postanemo sadovi pretoka dobrih stvari, Božjih del in postanemo prostor za več ljubezni na tem svetu. Pomembno je, kako kot matere govorimo majhnim otrokom, kajti po njih stečejo vse dobre stvari, ko jih pošljemo v svet.

Človek, ki dela na sebi, hkrati pomaga drugim. Če pa človek zapade v greh, se bo izvil iz začaranega kroga le, če bo veliko delal na sebi in bo prerezal uničujoče niti duha. Potem bo lahko še lažje pomagal drugim, saj bo s svojimi izkušnjami odprl odrešensko pot padlim v zlo. Na tak način križ postane rodoviten. Ničesar v življenju ni mogoče narediti s silo ali zahtevati od Boga, da stori to in to za nas, edina sila na svetu je ljubezen. Le z njeno močjo lahko kaj naredimo, ker je vsemogoča (Mati Terezija). Vsi ljudje imamo darove, nekateri jih porabijo za sebe, spet drugi delajo za druge. Po njih se pretaka Božja ljubezen.

Tudi v popoldanskem času se je Božja beseda prepletala z duhovnim razmišljanjem p. Milana Bizanta. Ustavili smo se ob odlomku o usmiljenem Samarijanu pod vidikom, da smo mi kanal Božje ljubezni za druge in na ta način postanemo naši bližnji. Povzetek razmišljanj:

Samarijan je taka drža ljubezni. Ustavi se in se ne pusti od nikogar vplivati, svoje osebne naloge postavi na drugo mesto, prednost pa da človeku, ki ga je našel na poti. Duhovnik in levit se nista ustavila, ampak sta šla po svojih poteh, bala sta se za sebe in videla le sebe, svoje probleme in nista nič naredila za tega človeka. Samarijan je ravnal kot nebeški Oče, ki je Jezusa zaupal ljudem, nam. Jezus se je povsem izročil v Očetove roke, v človeške roke kot Očetov poslanec in šel iskat, kar je trpeče, ranjeno in izgubljeno. Dopuščal je, da bi se tudi mi pustili imeti radi Jezusu, da bi v njegovi moči ljubili, odpuščali, čutili stisko sočloveka in postali prostor za razodevanje Božje ljubezni. Prav tako, da bi znali dati trpečim in razvrednotenim vrednost, znali pomagati ne glede na versko pripadnost. Duhovno razmišljanje p. Milana Bizanta je bilo podkrepiljeno s primeri človeških stisk doma in po svetu. Pomagali so nam odpreti boljši vpogled v posamezne duhovne vidike.

Pri skupinskem delu smo si ob vprašanih za osebno delo podelili medsebojna razmišljanja. Spraševali smo se, kdaj in kako se je nas dotaknila Božja beseda in smo v sebi sprožili njen pretok. Vprašali smo se tudi, ali smo se znašli kdaj tudi mi v vlogi razbojnikov in smo s tem poteptali osebno dostojanstvo sočloveka. Ali smo se zmožni ustaviti in videti osebne stiske ljudi, se dotakniti človeških ran? Ali nosimo v sebi dovolj ljubezni in vidimo pred seboj človeka, ki ga ne obsojamo? Ali pa smo preveč omejeni in ujeti v svoje sheme razmišljanj in zatopljeni v delo? Pomembno je tudi, da znamo vzpostaviti očesni kontakt s človekom in ga začutiti ter ponovno zgraditi porušen odnos.

Nekaj svojega življenja je potrebno v ŽK dati na razpolago in videti stiske, trpljenje, nemoč, osamljenost starejših ljudi in ljudi na obrobju družbe (pater Milan Bizant).

Pred sveto mašo je bila priložnost za sveto spoved. Ob 15.30 smo se v cerkvi sv. Mihaela udeležili svete mašne daritve, ki jo je daroval p. Milan Bizant. Iskrena hvala Vam, spoštovani pater Milan Bizant, za darovani čas, hvala za podarjena duhovna razmišljanja, ki nam bodo pomagala prepoznati Božjo ljubezen, ki se sklanja k nam, v naša življenja, in da bomo začutili v sebi pretok Božje ljubezni. Hvala tudi vsem sodelavkam in sodelavcem ŽK Radlje ob Dravi za topel sprejem in razvajanje z dobrotami.

ŽIVLJENJE JE DAR!

»Ta bolezen ni za smrt.«
(Jn 11,4)

O človekovi bolezn, stiski in zdravju se danes na veliko govori in piše, manj pa o življenju in smrti. Bistvo življenja in smrti postaja vse bolj zamegljena in nebistvena tema naše dobe. Šele ko se z njima sami srečamo ali soočamo, postaneta središnji temi našega razmišljanja, včasih celo obupa. To sem pred kratkim sam doživel v eni izmed bolnišnic.

Po naključju sem obiskal prijateljico, glavno medicinsko sestro na onkološkem oddelku, ko mi je bolnik, ki je nemo ležal na postelji, ponudil bonbon. V zaskrbljenosti, da jih potem on sam ne bo več imel, sem seveda bonbon zavrnil. Ko sva se oddaljila od tega bolnika, mi je prijateljica rekla: »Blaž, tega nikoli več ne naredi!« Začudeno sem vprašal: »Kaj pa sem naredil narobe?« Ni mi odgovorila na vprašanje, ampak mi je ponovila, če ne celo petkrat: »Vedno vzemi, kar ti ponudijo, pa tudi če je to samo bombon, to si za vedno zapomni!«. Te besede mi niso hotele iz misli, nenehno sem premišljeval, zakaj bonbona ne bi smel zavrniti. Odgovor sem našel v tem, da se vsak človek, če ne prej, v trenutku izteka življenja začne zavedati, da je življenje resnično zastonski dar, ki smo ga zastonsko prejeli. Nismo si ga zaslužili, če bi si ga, potem to ne bi bil dar.

Zato lahko z vso gotovostjo rečem, če sem nekaj tako velikega, kot je življenje, zastonsko prejel, lahko tudi nekaj malega zastonsko podarim, čeprav le bonbon. Minljivost trenutka, ki zarisuje obzorje neminljivosti ali odtis večnosti, je ravno v tej zastonski podarjenosti. Ta zastonskost je tudi na nek način dokaz izročitve. Naši odnosi niso več v nenehnem tehtanju, koliko bo kdo za koga naredil in bo potem to dobil povrnjeno, ampak v podarjenosti v smislu zastonskega daru.

Bolni ostanejo le odnosi, katerih temelj je daj-dam. Ti odnosi so preračunljivi, iščejo lahko tudi koristi in vemo, kaj se z njimi zgodi na dolgi rok.

Mnogo je bolezn, ki so za smrt, dokaz za to je v sledi pepela. Mnogo pa je takih, ki so zapisane v neminljivost trenutka, ne umrejo, ker pripadajo večnosti, za seboj puščajo sled spomina daru. Življenje je dar, če se tega zavemo ali ne.

Življenje nam je podarjeno!

Župnijska Karitas Ribnica na Pohorju
Blaž Kristan

SKRBIMO ZA OKOLJE

Dve polnilni mesti za električne avtomobile.

Zavedamo se, da kar naravi damo, to nam narava vrne, zato si prizadevamo spodbujati občane k ločevanju odpadkov in tako ohranjati čisto okolico v naši občini. V ta namen imamo v celotni

občini kar nekaj ekoloških otokov, kjer so zabojniki za ločeno zbiranje odpadkov. Poleg tega imamo v centru vasi tudi zabojnik za tekstil, čevlje in igrače, ki so namenjeni za ponovno uporabo, ter

Zabojnik za odpadno električno in elektronsko opremo.

zabojnik za odpadno električno in elektronsko opremo. Ker vemo, da velik problem onesnaževanja okolja predstavljajo tudi izpušni plini iz avtomobilov, alternativa temu pa so električni avtomobili, ki so vedno bolj dostopni in priljubljeni, imamo v cen-

Zabojniki za ločeno zbiranje odpadkov z zabojnikom za tekstil, čevlje in igrače pri Vili Vicman.

tru vasi tudi dve parkirni mesti, namenjeni polnjenju električnih avtomobilov.

TIC Ribnica na Pohorju
Barbara Ramšak

MAMINIH STO – 100 LET FRANČIŠKE ZAVERŠNIK

Veliko lažje bi pisal ta sestavek, če bi ga lahko končal z dobrimi željami pričakovanja 101. rojstnega dne. Vendar se je obrnilo drugače; od mame smo se februarja pri Lenartu poslovili.

Ta naša MAMA je lani 20. septembra dočakala 100 let. Z veseljem je sprejemala čestitke in dobre želje obiskovalcev, tudi ribniškega župana Srečka Geča, s katerim so jo fotografirali. Ko so ji čez nekaj dni pokazali fotografijo, je šaljivo pripomnila:

»Lepa slika. A izbral si je bolj burno (manj lepo, op. a.) nevesto.«

Prisotni na mamini 90-letnici (leta 2007) smo obljubili, da pridemo na njeno 100-letnico. Prav vsi še živeči smo 23. septembra 2017 obljubo izpolnili. Zbrali smo se pri njej doma, kakšnih šestdeset nas je bilo. Z vsakim je pokramljala, vsem skupaj pa nazdravila:

»Hvala, da ste prišli. Pa zdravi ostanite.«

30. januarja 2018 je mama zaspala za vedno. 5 dni kasneje, 4. februarja, je bil obilno zasnežen kristalno sončen zimski dan. Takšen dan si je mama izbrala za pogreb. Številni smo jo pospremili v lenarško cerkev, nato h grobu. Zvenela je pesem ribniškega moškega pevskega zbora, v mislih večine pogrebcev pa verzi A. Medveda: Umrje mati vsem prarano, naj tudi sto dožije let.

V imenu družine je pogrebce nagovoril gospod Alojzij (Slavko) Klančnik:

Spoštovani, zbrali smo se, da se poklonimo življenju in ga poskušamo sprejeti takšnega, kot je. Tako nas je z zglodom nenehno učila pokojna Francka Zaveršnik – ribniška mama.

Mama. Tako so jo klicali vsi: štirje otroci, osem vnukov in enajst pravnukov; tako bi jo gotovo klicala tudi prapravnukinja, ki je stara nekaj mesecev. Še mnogo drugih je pokojni reklo mama. Da človeku tako množično rečejo mama, mora imeti res veliko lastnosti mame. Naša mama jih je imela. Vseh ne bo možno naštetih, zato jih povejmo le nekaj. Prva vrlina: delavnost in popolna poštenost.

Ko je bila stara osem let, ji je umrla mama. Oče je ostal sam s tremi hčerkami in pred kratkim rojenim sinom. To je bilo leta 1925. Dekleta so razdelili sorodnikom. Že osemletna je morala začeti trdo delati; za šolo, kamor je rada hodila, je ostalo le malo časa. Pri štirinajstih je na njivi enakovredno žela z odraslimi žanjicami. Kmalu se je zaposlila v bližnji gostilni kot natakarica, kuharica, čistilka ... skratka, zaradi zanesljivosti

Frančiška Zaveršnik in župan Srečko Geč.

in delavnosti so ji zaupali vsa dela, tudi blagajniška. Nato je podobna dela opravljala v koči na Kremžarjevem vrhu. Tam sta spleta vezi s Kopnikovim Viktorjem in se kmalu poročila. Rada je pripovedovala, kaj sta imela kot mladoporočenca na voljo prvi dan ob preselitvi h Kopniku: le golo prazno sobico, brez vsega. Prva postelja je bil otep slame, posteljnina pa par starih oblek. Ker sta imela privarčevanega nekaj denarja, sta šla naslednji dan v Ribnico, kupila skromno posteljnino, lonec za kuhanje, dve skodelici in dve žlici. Potem je bilo iz dneva v dan bolje. Viktor je delal v gozdu, Francka pa je skrbela za kmetijo, invalidnega tasta in bolno taščo.

Tik pred začetkom 2. svetovne vojne se jima je rodila hči Vika. Komaj je shodila, že je bil Viktor mobiliziran v nemško vojsko. Ob odhodu je obljubil, da se bo vrnil.

Odtlej je bila za vsa dela na kmetiji sama, vsakodnevni obiskovalci so bile nemške patrulje, pred njimi ali za njimi pa partizani. Po dveh sporočilih, da je Viktor padel, in treh letih negotovosti je dobila iz Pariza moževo pismo, da je živ. Vrnil se je leta 1946. Čeprav je bil invalid, se je delo le porazdelilo med oba. Leta 1948 se je rodil sin Srečko, Viktor pa je dobro leto zatem, star komaj 28 let, umrl. Spet je bila sama za vse. Pripovedovala je:

»Sedla sem v travo, zakopala obraz v roke in jokala. Potem sem si rekla: jok ti ne bo pomagal. Raje kaj naredi.« In spet delo.

Čez par let se je poročila na kmetijo v Ribnico. Mož Miha je bil bolehen, njegove tri tete pa tudi in še stare so bile. Rodili sta se dvojčici Mojca in Tonka. Mamin dnevni ritem pa je ostal enak: hlev, njive, travnik, odsluževanje za orače, hlev, njive ... Mož je umrl, trije otroci so odšli v šole in prišli so vnuki, ki jih je pestovala.

Delo, delo, delo. Kljub naporom je v njem uživala, delala z glavo in si pomagala z rokami. Velikokrat je povedala:

»U, je blo lušno djelat, dokler sn mogla! Ko bi še le mogla, bi roda djilala.« (U, je bilo lepo delati, dokler sem mogla! Ko bi še mogla, bi rada delala. Op. a.)

Druga vrlina: vse za druge, zase nič.

Ko je Zofa, ena od treh sester in lastnica kmetije, zelo oslabela, je rekla mami:

»Pojdi po advokata, kmetijo bom dala tebi.«

Mama se je zahvalila in dejala:

»Teta Zofa, jaz kmetije ne potrebujem in nočem. Dajte jo Mojci, ona

je delavna. In rada dela na zemlji, drugi trije otroci imajo pa poklice in službe.«

Tako se je tudi zgodilo.

Tretja vrlina: hudomušnost.

Od vseh sester na kmetiji je najvišjo starost dosegla teta Lena: 101 leto. Več kot dvajset zadnjih let je bila prikovana na posteljo. Kdo bi takšni lahko stregel in jo negoval? Jasno: mama. Ko je bila Lena stara blizu sto let, je nekoč hvaležno zaupala mami:

»Veš, jaz pogosto molim zate, da bi tudi ti dolgo živela.«

To je lani malo pred svojim stotim rojstnim dnevom pripovedovala mama, ko je bila že močno oslabela. Hudomušno je dodala:

»Menda je Lena le malo preveč molila.«

Še veliko vrlin je imela naša mama. Pripovedovali si jih bomo sorodniki, prijatelji in znanci, spoštovali jih bomo, vodile nas bodo, zvenelo bo mamino naročilo:

»Radi se imejte. Najhujše, kar je možno, je sovražstvo. Tega se čuvajte!« Takšno življenje ni moglo ugašati drugače, kot je. Zadnje mesece, ko je bila Francka nemočno priklenjena na posteljo, je imela podporo otrok in drugih sorodnikov, neposredno ob sebi pa zveste domače. Podnevi in ponoči je bil kdo ob njej in ji pomagal. Ko je poklicala: »Mojca! Urška! Tonka! Maks! Marko! Ana! Primož! Andreja!« je bil klicani v par sekundah pri njej in vprašal:

»Ko (kaj, op. a.) je, mama?«

Umrla je doma. Kot teta Lena - v stoprvem letu starosti.

Mama, hvala za vse.

V maminem imenu pa hvala tudi vsem drugim, ki ste ji lepšali življenje, ko je bila pomoči najbolj potrebna. Predvsem hvala zdravniku Miru Novaku, nadvse skrbni medicinski sestri Suzani Martini in našemu županu Frediju Mlinariču.

Hvala tudi vsem, ki nam, maminim bližnjim, vlivate pogum in upanje. Obiščimo kdaj našo mamo, tiho postojmo ob njenem grobu in prisluhnimo, kaj nam sporoča.

Poslovilni govor pokaže le drobec minulega stoletnega življenja. Lepo in mirno bomo živeli, če se bomo potrudili, da nam bo mama zgled in njene besede zakon.

Srečko Pungartnik

MAMINIH 90 LET

Naša mama Marija Planinšič je 25. 1. 2018 praznovala svojih 90 let. Smo štirje otroci: Drago, Cveta, Irena in Majda. Mama bo že skoraj dve leti v domu za starostnike v Črnečah. Ker ni hotela biti nikomur v breme, se je leta 2016 odločila, da gre v dom. Tam se dobro počuti. Zadovoljna je z osebjem, predvsem pa, da ima svojo sobo. Radi gremo k njej na obisk, saj je zmeraj vesela, če pride kdo k njej. Pa tudi mi jo imamo radi in smo ponosni nanjo. Ker je zdaj prijavljena v Ribnici na Pohorju kot stalna občanka, se je ob bližanju njenega rojstnega dne veselila srečanja tudi z županom iz Ribnice.

Ker ji zdravje nagaja, smo se odločili, da bomo praznovanje imeli samo v ožjem krogu.

Ob prihodu podžupana iz Ribnice je bila malo nervozna, vendar je potem vse dobro potekalo, lepo smo se pogovarjali, čas je hitro minil.

Želimo ji še veliko zdravih dni, da bi bila še dolgo z nami. Obenem pa se zahvaljujemo celotnemu osebjem v domu, da tako lepo skrbijo zanjo. Hvala tudi gospodu podžupanu, da je obiskal našo mamo.

Njeni otroci z družinami

Marija Planinšič in podžupan Alojzij Klančnik.

90 LET GOSPE HILDE PLEVNIK

Leta prehitro minevajo, a želje za srečo in zdravje, ki jih izrekamo dragim ljudem, ostajajo v nas enako globoke in močne.

Veliko zdravja in vsega lepega smo 13. novembra 2017 zaželeli gospe Hildi Plevnik za 90. rojstni dan. Predstavniki OO DI Ribnica-Josipdol smo jo obiskali v Velenju, kjer pri zetu preživlja jesen svojega življenja. Razveselila se je našega obiska in ob prijetnem klepetu nam je čas kar prehitro minil.

Gospa Hilda Kumer, poročena Plevnik, se je rodila kot trinajsti otrok in je bila najmlajša od vseh otrok. Otroštvo ni bilo lahko, velikokrat so se selili, a se ga spominja z radostjo v srcu.

Poročila se je z Jožetom Plevnikom in leta 1950 se jima je pri »Noberžniku« rodila hči Hilda, ki je bila edinka. Preselili so se v Josipdol in nato v lepo urejeno hišo v Zg. Lehnu.

Hilda Plevnik.

Mož je delal v kamnolomu, ona pa je skrbela za dom, hčerko in pri njej kot rejnici sta našla toplo zavetje Blanka in Igor. Tudi brat Jaka, ki je živel v isti hiši, je bil deležen njene pomoči in dobrote. Rada je nabirala gozdne sadeže, hodila v cerkev, prepevala, vrtnarila ...

Lansko leto jo je izredno potrla smrt hčerke Hilde.

Še danes rada zapoje, predvsem rada posluša Golico in vsak dan spremlja program Veseljaki na TV. Ko so praznovali njen 90. rojstni dan, se je ob glasbi zavrtela s pravnukom.

Zanjo skrbi zet Jože Hudej. Najbrž si bi marsikatera tašča želela imeti takega zeta.

Gospe Hildi želimo še veliko zdravih in zadovoljnih let.

Nevenka Kutin

ANTONIJA VIDMAR - 90 LET

Antonija Vidmar in podžupan Alojzij Klančnik.

Rojena 02.04.1928 pri »Smuniku«, Ribnica na Pohorju. Imela je 12 sester in bratov. Preselili so se na Sv. Anton na Pohorju. Mama ji je hitro umrla, zato so otroci morali iti zelo mladi h kmetom služiti. V življenju ji ni bilo z rožicami postlano. Tončka je rodila dva sina in hčerko, žal pa ji je en sin umrl. Sedaj živi z mlajšim sinom v Josipdolu. Ima 3 vnuke (Marko, Tonček in Ivo) in 5 pravnukov (Nensi, Eva, Gašper, Lina in Maja), ki se jih zelo razveseli, ko pridejo na obisk. Še zmeraj je zelo aktivna – kuha, šiva in hodi na sprehode.

Nensi Arl

POTOVANJE PO REPUBLIKI MAKEDONIJI OD 28. 10. 2017 do 31. 10. 2017

V Makedoniji oz. v Skopju, glavnem mestu te republike, sem preživel dve leti, in sicer od leta 1956 do leta 1958, ko sem bil na sluzenju vojaškega roka v takratni JLA. Tam sem spoznal mnoge znamenitosti mesta Skopje, kot so staro obzidje Kale, naselje Cigan Mala, stari del mesta Baščaršijo, tržnico Bit Pazar, središče mesta, reko Vardar, znameniti Dušanov kamniti most in seveda civilno letališče, kjer je bil sedež moje vojašnice, kraj Kačanik in planino Vodno, francosko pokopališče in še marsikaj. Dano mi je tudi bilo spoprijateljiti se z lepo študentko medicine Ano Ilievsko, doma s Prilepa, na katero me vežejo zaradi čudovitih doživetij lepi spomini.

V meni je tlela brezupna želja, da bi prijateljico našel in se z njo spet srečal. Kljub dvomu sem vendarle verjel v neko naključje, ki bi se lahko zgodilo in bi se uresničila moja življenjska želja.

Svojim najbližjim sem pred odhodom na potovanje rekel:

»Če bom tokrat našel prijateljico Ano in se z njo spet srečal in če bo še vedno tako lepa kot pred mnogimi leti, me ne bo nazaj.«

Kljub času, ki je medtem pretekel, je v meni tlela neminljiva želja videti spet to deželo sonca, videti zanimive ljudi in slišati njihovo govorico.

Staro mestno obzidje Kale.

V neposredni bližini trdnjave se razprostira lep razgled na eno najlepših džamij v Makedoniji, Mustafa Pašiona džamija.

Na tržnici nisem videl osedlanih oslov in mul, natovorjenih s papriko in paradižnikom. Zamenjala so jih motorna vozila s prikolicami, mnoga v zelo slabem stanju. Tudi enotirnega vlaka »Giro«, ki je včasih veselo piskal in pihal iz mesta v druge kraje, ni bilo videti. Zamenjala so ga sodobna cestna in železniška vozila.

Reka Vardar.

No, in lani, po dolgih letih od takratnega življenja v Skopju se mi je ponudila priložnost, da s turistično agencijo Sonček iz Maribora odpotujem v Makedonijo. Zagotovljen je bil letalski prevoz z našega letališča Jožeta Pučnika Ljubljana do Skopja in nazaj ter avtobusni prevoz za ogled krajev po Makedoniji.

Letalski prevoznik Adria Airways je imel za polet letala določeno 13. uro. Še prej smo morali opraviti natančen varnostni pregled potnikov in prtljage. Letalski polet v Skopje je trajal eno uro. Vreme je bilo mirno, vendar megleno, tako da nismo dobro videli krajev, nad katerimi smo se peljali. Neke posebne pozornosti z malico ali pijačo potniki nismo bili deležni, verjetno zaradi kratkega leta.

Muzej.

Ob pristanku letala na skopskem letališču sem nestrpno iskal zgradbe nekdanjih vojašnic, ki pa jih ni bilo več. Bile so verjetno porušene in odstranjene, zaradi nefunkcionalnosti.

Letališče, poimenovano po zgodovinskem junaku, kralju in vojskovodji Aleksandru Velikem, ki je živel v 4. stoletju pred našim štetjem, je precej večje od ljubljanskega. Na parkirišču nas je že čakal avtobus z vodičem, ki nas je potem spremljal vse dni našega potovanja.

Mestna hiša.

Makedonija je najbolj južna dežela nekdanje skupne države Jugoslavije.

Nekdanja železniška postaja.

Muzej Matere Tereze.

Makedonci so znani slaščičarji trgovci in proizvajalci nakita.

Po štetju prebivalcev iz leta 2016 je v Makedoniji 2 milijona 81 tisoč prebivalcev. Narodna struktura je zelo pestra in jo sestavljajo Makedonci, Albanci, Bolgari, Grki in drugi. Albanci se štejejo celo kot konstitutivni del države. Država se sicer s težavo uveljavlja v mednarodnem okolju. Sporni so ime države, zastava, grb, spomeniki in še mnoge druge stvari, simboli, ki so nujni za obeležje pokrajine, ljudi in njihove zgodovine v vsaki državi.

Skopje ima 578 tisoč prebivalcev. Po narodnostni strukturi se enači z državno strukturo.

Po verski opredelitvi je:

- 65 % prebivalcev pravoslavne vere,
- 33 % prebivalcev muslimanske vere in
- 2 % prebivalcev je ostalih ver.

Ženska z otrokom na ulici Skopja.

V državi vlada velika revščina. Ocenjuje se, da je revnih skoraj polovica prebivalcev.

Zaposlenih je okoli 40 % vsega prebivalstva.

Podatki o plačah in pokojninah:

- občanov s poklicno ali srednjo šolo: do 250 EUR mesečno;

- občani z višjo ali visoko izobrazbo (profesorji, cariniki, častniki): do 350 EUR mesečno

- pokojnine: od 150 do 200 EUR.

Brezposelnih je okoli 28 % prebivalcev, od tega največ mladih, ki predstavljajo jedro nezadovoljnih ljudi, pripravljenih za rušenje vsakokratne aktualne oblasti.

Makedonci svoj denar imenujejo kar „makedonski denar“. Njegova menjalna vrednost je 60 denarjev za 1 evro.

Dušanov kamniti most.

Ohridsko jezero.

Samuelova trdnjava v Ohridu.

Vožnja skozi mestno središče Skopja je bila zelo zanimiva, nekaj posebnega. Na cestah in

v nepredstavljeni gneči sem videl mnogo vrst in znank starih avtomobilov od Fiatov 1500, katrc, fičkov in drugih, starih že več kot 50 let, do modernih, sodobnih avtomobilov BMW-jev, Mercedesov ... Da so ti stari avtomobili še vedno v voznem stanju in v prometu je pravi čudež. Pogled na ta stari in novi avtomobilski park pa razkriva tudi močno razslojevanje ljudi v tej deželi. Več kot očitno se ve, kdo se vozi v enih in drugih avtomobilih.

Prijatelja na ohridskem jezeru.

Prometni režim je malo čuden. Ljudje vozijo bolj po občutku, ne oziraje se na prometna pravila (semaforje, pravilo desnega ...), vsi nestrpno izsiljujejo, trobijo in preklinjajo. Vsem se mudi, čeprav bi človek pričakoval, da tukaj teče čas počasneje.

Smer vožnje in cilj našega obiska je bilo središče mesta oz. staro mestno obzidje Kale, ki je še vedno v fazi odkopavanja in rekonstrukcije. Obzidje se razteza visoko nad mestom in nudi obiskovalcem dober razgled nad mestom, na nogometni stadion in okoliške planine.

Tipična mestna hiša v Ohridu.

Makedonski pastir.

Po padcu Skopja v turške roke je mesto spremenilo svojo fizionomijo. Turki so v zelo kratkem času menda zgradili mnoga kopališča, svetišča – džamije in drugo ter uvedli drug družbeni red.

Nad mestom je planina Vodno z najvišjim vrhom Krstovar, visokim 1066 m. Na njem so Makedonci leta 2002 postavili največji križ na svetu, visok je 66 m.

To je tako imenovani »Mileniumski krst« (Millennium Cross), največji križ na svetu, postavljen na visoki gori Makedonije ima tudi simbolni pomen. Predstavlja največjo in najpomembnejšo versko skupnost. Lepo in razkošno ga je videti v nočnih urah.

Muzej Toše.

Ženski samostan.

Samostan Bigorski.

Jezero Mavrovo.

Mati Tereza, poznana redovnica in misijonarka, je bila rojena leta 1910 albanski družini v Skopju. Leta 2016 jo je papež Frančišek razglasil za svetnico. Pojavljajo se govorice, da mati Tereza ni bila dobrotnica, temveč verski fanatik, in da se je naslajala nad trpljenjem revnih. Bila je nasprotnica kontracepcije, splava in ločitve. Njena hiša v Skopju je danes javni muzej.

Svetišča v Kruševu.

Proizvodnja in prodaja bakrenih izdelkov, nakita, svečnikov in drugih uporabnih predmetov se odvija kar na ulici. S posebnimi kladivi in z bakreno pločevino delajo čudovite stvari. Na veliko se prodaja nakit z ohridskimi biseri. Malo je kupcev, ki se lahko pohvalijo, da niso bili ogoľufani.

Ob zaključku tega potopisa je že znana odločitev Makedoncev in sosednjih držav, da bo pravo ime Makedonije – Nova Makedonija. Srečno, Nova Makedonija z novim imenom.

Franček Pušnik

ZGODILO SE JE NA OBREŽJU VARDARJA PRI SKOPJU

(literarni zapis resnične zgodbe)

Vojaščino sem služil v makedonskem glavnem mestu Skopje v letih od 1956 do 1958.

Vsako pomlad sem zbolel za gripo in bil poslan na zdravljenje v vojaško bolnišnico. Zdravljenje je trajalo po 14 dni in deležen sem bil posebne zdravstvene nege. To negovanje so opravljale poleg zdravnikov in zaposlenih medicinskih sester tudi študentke medicine, ki so v bolnišnico prihajale na praktično usposabljanje. Že za čas mojega prvega zdravljenja mi je bila za nego dodeljena sestra, ki se mi je predstavila z imenom Ana Ilievska, doma iz Prilepa. Zaradi bolezni vem, da sem slabo izgledal, k čemur pa je svoj slab videz dodala še moja »na globus ostrizena glava«.

V predalu nočne omarice sem imel poleg pribora za britje in umivanje shranjene tudi fotografije, ki so kazale moj povsem drugačen videz, videz zdravega in lepega vojaka. Opazil sem, da je sestra Ana zelo pogosto odpirala nočno omarico in gledala fotografije, ki jih je primerjala z videzom pred njo ležečega bolnega vojaka. Kmalu je spoznala, da sem to resnično jaz in začela je iz radovednosti poizvedovati kdo sem, kako mi je ime in od kod sem doma. Po moji predstavitvi in izpovedi, da sem Slovenec, sem začutil, da ji je zaigralo srce in da je spremenila odnos do zanimivega slovenskega bolnika. Veliko sva se pogovarjala o njenem študiju, o družini, iz katere je izhajala in drugo. Povedala mi je, da se njeni starši ukvarjajo s kmetijstvom – pridelavo tobaka, od dveh bratov pa da je eden študent elektrotehnike, drugi pa je glasbenik.

Ob odpustu iz bolnice, po uspešnem zdravljenju, sva se dogovorila, da se bova še srečala in da si bova tudi dopisovala. Moje slovo od Ane na stopnišču bolnice je bilo kar ganljivo, čeprav se še nisva dolgo poznala. Stegnil sem roko proti njej, odpel vojaški plašč in jo povlekel k sebi v strasten objem. Ob poljubu so se ji zaiskrile oči in dahnila je: »Franc, sakam deka se skoro videma.«

Po odhodu sem se s ceste še enkrat ozrl in videl Ano nepremično stati na stopnišču bolnišnice, vso prevzeto od dogodka. Šele čez nekaj trenutkov je dvignila roko v pozdrav in odšla.

Najina zaobljuba, da si bova dopisovala in se srečavala se je uresničevala. Pisma in kartice so romali sem ter tja, s srečavanji pa je bilo težje, kajti vojaški red je proste izhode v mesto omejeval. Izmenjala sva si fotografije, ki so potem popestrile najina razmišljanja.

Ana je poleg makedonščine dobro obvladala še srbohrvaščino, angleščino in bolj slabo tudi slovenščino. Večino pisem sem pisal v slovenščini, ona pa je v odgovoru vedno poudarila: »Vse sem razumela.« Pisala je v cirilici ali latinici, za najine pogovore ob srečavanjih sva si izbrala srbohrvaščino.

Srbohrvaščina v Makedoniji ni priljubljena, ker jo uporabljajo Srbi, ti pa kot ljudstvo v Makedoniji niso zaželeni, niti cenjeni.

Na Ano sem bil kot vojak, pa tudi sicer, silno ponosen. Ob sprehodih po mestu sem bil od prijateljev vojakov deležen zavidanja, saj je malokomu uspelo pridobiti Makedonko za prijateljico. Za njihovo požvižgavanje in opazke na ulici, ki sem jih bil deležen, mi ni bilo mar. Vedel sem za njihovo užaljenost in jezo nad nespoštovanjem vojaškega stanu. Če je skušal kateri od vojakov nagovoriti kakšno dekle, je bil navadno zavržen z žaljivko: »Šuti vojniče, smrdiš po pasulju i kupusu.« Vse vojake so šteli za Srbe, zaradi njihove govornice, njihova nepriljubljenost pa je bila tako ali tako zgodovinsko pogojena.

Večkrat sva zavila v kino in tam uživala v čudovitem druženju. Spominim se predvajanja slovenskih filmov: Vesna, Ne čakaj na maj, Ne joči, Peter, To so gadi, Srečno, Kekec in drugi. Te filme sva si ogledala skupaj. Videl sem, da je uživala ob spoznavanju lepe dežele Slovenije in njenih ljudi z malo drugačnimi šegami in navadami.

Neko vroče avgustovsko nedeljsko popoldne sva se namenila skupaj preživeti prosti čas ob hladnem Vardarju in v senci mogočnih dreves bližnjega mestnega parka. Prišla je ob točno dogovorjenem času, v

lahkem belem oblačilu (kratke hlače, lepo oprijeta bluza in sandali). Nad njenim lepo izbranim oblačilom in videzom sem bil očaran in hkrati navdušen. Jaz z vojaško uniformo z značilno vojaško SMB barvo skorajda nisem bil primeren za druženje z lepo in moderno oblečeno žensko. Ona tega mojega manjvrednega občutka ni zaznala. In tako sva sproščeno, vesela in srečna nekaj časa tavala po mestnih ulicah Skopja.

Preden sva zavila k obrežju Vardarja, sva se ustavila še v najbližji gostilnici in si tam privoščila vsak po en košček bureka in na Anin predlog pol litra brezalkoholne pijače, imenovane »boza«. Boza je pijača, pridobljena iz koruze, je osvežujoča, vendar njenega okusa ne znam

Dopisnice z naslovi in tekstem.

opisati, vem le, da je bila dobra.

Tako okrepcana sva se namenila v predmestno vas Karpoš in tam na obrežju Vardarja poiskat primerno zatočišče ob strugi reke, kjer bo kotiček z dovolj sence, sonca in zelenja ter dovolj odmaknjen od radovednih pogledov sprehajalcev in kopalcev. Reka Vardar je bila v tem poletnem času silno plitva in primerna za kopanje. Ob obrežju sva našla samotno, a ozelenelo jaso tik ob strugi reke. Vročina je večino takih osončenih jas že ožgala in le na srečo sva naletela na izjemen kotiček zelene jase s senco mogočne platane. »Tu bova ostala«, je bila odločena Ana. Njena izbira je bila tudi meni všeč. Nič nisem ugovarjal, prikimal sem in odstranil moteče dračje in kamenje tako, da je bilo res lepo pripravljeno za sedenje in ležanje. V bližnjem rečnem zalivu, globokem kak slab meter, je Ana zagledala večjo skalo s precej ravno površino in takoj sklenila: »Tja gor bom splezala in se prepustila soncu, da obarva mojo belo polt.« Sezula je sandale in se kar oblečena podala proti skali v tolmunu. Vse se je dogajalo zelo hitro in ko sem končno komaj dojel in videl njeno plezanje, se je že zgodilo nepričakovano. Skoraj je že bila na zgornji ploščadi skale, ko ji je zdrsnilo in je štrbunknila po drugi strani v tolmun. Prestrašena je zakričala: »Pomagaj!« V hipu sem skočil k tolmunu in ji za rešitev pomolil roko, katere se je oprijela z vso močjo in vsa prestrašena je skobacala iz vode. Tudi sam sem bil prestrašen in hkrati vesel, da se je rešila brez poškodb. Ob skali je odrevenelo obstala in me plašno gledala vsa premočena. Tudi jaz sem jo gledal in videl dvoje iskrivih oči, v katerih so se zrcalili Vardar in sive pečine. Razmočena obleka se je prilepila k telesu in bradavičke njenih prsi so izzivalno molele proti meni in meglile moj pogled. Pogled na to popolno, skoraj golo božje stvarstvo je bil edinstven in nikoli pozabljen. Prijel sem jo okoli pasu in v naročju odnesel na jaso, ki sva jo maloprej oba občudovala. Slekla se je in oblačila prepustila sončnemu sušenju, mene pa zaprosila za vojaško srajco, da bi jo začasno zakrila. Brez oklevanja sem ji hotel ustreči, vendar ko je zravnanih rok iskala pravi rokav, sva si padla v objem. Padla sva v mehko, zeleno travno rušo, nato pa se je zgodilo na obrežju Vardarja, kar se je zgoditi moralo. »In najin je bil trenutek, ko v sreči srce gori,« kot

Ana Iliavska.

pravi v svoji pesmi Lojze Slak. Še dolgo potem sva uživala naravne danosti ob Vardarju, ki je tekel naprej in se ni menil za naju, je pa naju božal s hladnim šumenjem in nežnim butanjem ob obrežne skale. Zadremala sva, oba, in se prebudila šele, ko so že izginjale dolge sence, ki so oznanjale prihajajočo noč. Ana se je hitro preoblekla v posušena oblačila, za mene pa tako ni bilo nobenih težav pri oblačenju prej posojene in zdaj vrnjene srajce. Naglo sva zapustila obrežje Vardarja in hitela v središče mesta, da bi še pravočasno ujele avtobuse, ki so naju potem pripeljali – Ano v študentski dom, mene pa v bližino skopskega letališča, kjer je bila moja vojašnica. Na hitro sva se pozdravila in si obljubila, da se kmalu vidiva. Ob korakanju proti vojašnici me je obdajalo nepopisno veselje zaradi lepega doživetja v tem nedeljskem popoldnevu, a hkrati strah zaradi posledic nepravčasne vrnitve v vojašnico. Ko sem bil od stražarnice oddaljen le še kakih 100 metrov, je proti meni blisknila ostra svetloba žarometov in me osvetljevala dokler nisem prestopil praga stražarnice. Sprejet sem

bil kot ubežnik, tat ali nevrednež vojaškega stanu. Mojega opravičila ni nihče poslušal, namesto večerje pa sem moral v nočni zapor. Naslednji dan sem šel na zagovor k pristojnemu častniku, ki je sicer pozorno spremljal moj zagovor, vendar je na koncu rekel, da razume moje mladostne želje, ki pa so vendarle v nasprotju z vojaškim redom. Da bi s primerno kaznijo za moj prekršek prekoračitve časa za izhod v mesto prestrašil tudi druge, me je kaznoval z zaporom dveh dni. V zaporu ni bilo preveč zoprno. Prinašali so mi hrano in pijačo, le spal sem bolj slabo na lesenem pogradu brez vojaškega pasu in brez vezalk v čevljih.

Skozi majhno okno tik pod stropom sem lahko gledal ven na prostost, tudi na obrežje Vardarja v daljavi. Kljub jezi za odvzeto prostost sem bil srečen zaradi vsega doživetega. Vedno znova sem razmišljal, da je lepo doživetje tudi vrednota, ki ima svojo ceno, ki jo je treba plačati, in da na tem svetu tako nič ni zastonj.

Na nedavnem potovanju skozi Skopje sem z Dušanovega kamnitega mostu spet veselo pogledoval gor na obrežje Vardarja, da bi mogoče videl tisto, meni znano lepo, belo skalo in Ano na njej.

Razen bučnega vodnega toka, ki je odnašal tudi moje spomine, ni bilo mogoče videti ničesar. Le tisti topel občutek – kot nekoč – in vonj po cvetju platane sta vztrajala in se upirala moji pozabi, da je potem v moji podzavesti lahko bilo vse tako kot nekoč. Ja, kot nekoč ...

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

Zapisano v januarju 2018.

USPOSABLJANE OBČANOV HUDEGA KOTA NA TEMO »TEMELJNI POSTOPKI OŽIVLJANJA IN RAVNANJE Z AED«

Da je zdravje naše največje bogastvo, se navadno zavedamo šele takrat, ko izgubimo koga od bližnjih ali pa je naše zdravje na kakršenkoli način prizadeto. Hiter tempo življenja in stres, kateremu smo vedno pogostejše izpostavljeni, odločilno vplivata na srčno-žilna obolenja, katerih posledica je lahko zastoj srca.

Ker na samo možnost preživetja in uspešnost ozdravitve ob zastoju

srca odločilno vpliva hitra reakcija opazovalcev in ker smo v zadnjih nekaj letih pričala rasti števila srčnih zastojev tudi na območju Ribnice na Pohorju, občina vlaga veliko truda v opremljanje okoliških zaselkov z avtomatskimi eksternimi defibrilatorji (AED).

Spomladi 2017 se je porodila ideja, da se dodatno kupi eksterni defibrilator za zaselek Hudi Kot – relacija Gregl–Repišnik. Občinska svet-

AED, nameščen na večnamenskem prostoru v Hudem Kotu.

Praktični del usposabljanja na vadbeni lutki.

Utrinki usposabljanja na vadbeni lutki.

nika Darja Repnik in Hinko Kramljak sta se tako že v maju obrnila na Vojaško zdravstveno enoto, da bi v letu 2017 izvedli usposabljanje iz temeljnih postopkov oživljanja (TPO) in pravilnega ravnanja z AED (avtomatskim zunanjim defibrilatorjem).

AED je bil konec leta 2017 nameščen pri Repnikovih, na naslovu Hudi Kot 88a (pri Šajksniku).

Na povabilo župana in svetnikov Občine Ribnice na Pohorju smo se tako 21. decembra lani v sklopu civilno-vojaškega sodelovanja štirje pripadniki Vojaške Zdravstvene enote Role2-LM napotili v Hudi Kot, kjer smo popoldne na ta dan usposobili približno 35 krajanov.

Na usposabljanju so bili prisotni župan, podžupan, svetniki občine Ribnica na Pohorju ter 25 krajanov.

Predavanje so izvedli pripadniki Role2-LM ter krajane teoretično in praktično poučili o temeljnih postopkih oživljanja in o ravnanju z

Teoretični del usposabljanja.

AED.

Krajanji so zastavljali najrazličnejša vprašanja in s praktičnimi vajami premagali strah pred rokovanjem z AED.

Da so takšna izobraževanja s praktičnimi vajami zelo pomembna priča tudi primer krajanja, ki je avgusta leta 2017 med veteranskim turnirjem doživel srčni zastoj in je bil s pomočjo defibrilatorja in krajanov, ki so se v preteklosti udeležili tovrstnega usposabljanja, uspešno oživljen.

Usposabljanje, organizirano 21. decembra 2017, je bilo zdaj že tradicionalno 15. vojaško-civilno sodelovanje med Vojaško Zdravstveno enoto Role2-LM in Občino Ribnica na Pohorju.

Zdravko Uran

SVIT REŠUJE ŽIVLJENA

Program Svit je preventivni zdravstveni program, ki je namenjen preprečevanju in zgodnjemu odkrivanju raka in predrakavih sprememb na debelem črevesu in danki. Vključuje moške in ženske v starosti od 50 do 74 let, in sicer vsaki 2 leti.

NE BOJTE SE SVETA TAM ZNOTRAJ!

V osmih letih, odkar Program Svit v Sloveniji deluje, je bilo odkritih in odstranjenih okoli 18.000 polipov in danes vemo, da se rak debelega črevesa in danke najpogosteje razvije prav iz polipa. Odkritih je bilo tudi okoli 2500 primerov raka na debelem črevesu ali danki, od tega več kot 70 % dovolj zgodaj, da je bilo zdravljenje lahko uspešno.

Učinkovitost zdravljenja in posledično preživetje je namreč v največji meri odvisno od tega, ali je rak odkrit dovolj zgodaj. Vemo, da je v Sloveniji trenutno še okoli 500 primerov med tistimi, ki se v program niso vključili in jim zato žal ne moremo pomagati.

Odzivnost na vabila Programa Svit se je v letu 2017 v povprečju nekoliko znižala. V Sloveniji je v povprečju znašala 62,74 %, kar je za dober odstotek in pol manj kot leto prej. Podoben padec odzivnosti smo za beležili tudi na Koroškem, kjer je odzivnost lansko leto znašala 63,07 %. Odzivnost prebivalcev Ribnice na Pohorju je sicer še vedno nekoliko pod slovenskim ter regijskim povprečjem, vendar je spodbuden podatek, da je bila v lanskem letu s 56,83 % za dobrih pet odstotkov višja kot leta 2016.

Zgodnje odkrivanje predrakavih sprememb in raka na debelem črevesu in danki je ključnega pomena, zato ne odlašajte, odzovite se na vabilo Programa Svit in poskrbite za svoje zdravje. V kolikor ste vabilo izgubili oziroma imate kakršnokoli vprašanje v zvezi s Programom Svit, lahko pokličete v klicni center Svit (tel. št.: 01 620 45 21) ali pišete na info@program-svit.si, osebno pa se lahko oglasite tudi v pisarni zdravstveno-vzgojnega centra v zdravstveni postaji Muta (Glavni Trg 47, 2366 Muta). Dosegljivi so tudi na e-naslovu (zdr.vzgoja@zd-radlje.si) ali po telefonu (02 877 08 21) ob torkih med 12.00 in 18.00 uro ter ob petkih med 8.00 in 14.00 uro.

Nacionalni inštitut za javno zdravje

NAGRADNA KRIŽANKA

						ZAČETEK DRUG. GESLA	OKUSNA FIŽOLOVA JED			VIDNA SFERA ASTRAL TELES	NADALJEVANJE GESLA	RUSKA REPUBLIKA OB VOLGI
				TAVIANI PAOLO			NEMŠKI FILOZOF SANDOR GJALSKI					
				ŽENSKO IME								
				TRAVNIŠKA SOLATA								
				IDA BAŠ			IGRAL. GARDNER GORA V KAMN. ALPAH					
				POŽIREK				IVICA RAČAN				
				KITAJSKI PESNIK JUANMING				ZLATIČ SLAVKO				
COLA												
				1., 6. IN 15. ČRKA ABECEDE				LIUBA TADIČ				
	UNIČEVANJE KUŽNIH KLUC	TISTI, KI NI OMEMENJEN	ALPŠKA SMUČARSKA MAZE		ANTON OCVIRK	PREBIV. IRAKA VASCO GAMA					AALTO ALVAR	
STARI SLOVAN				VISOK SPREJEM ZAČ. PRV. GESLA							TOMISLAV NERALIČ PISEC KNJIGE	
ČEMUR SE NE DA IZOGNITI									RIMLIJANSKA KOČIJA	AASEN IVAR ABE KOBO		ERNST MACH
KULTURNI ANIMATOR GAŠPERIČ						LOUIS NEEL HIMALAJSKA KOZA			DEL LIUBLJANE			
ISLAMSKI VODITELJ					LIUDSTVO JV AZIJE AFRIŠKA DRŽAVA				DANKA POGANJEK			
SAPIR EDWARD			MODEREN PLES IN GLASBA			NEKDANJI ITALIJANSKI SREBRNIK				SIBIRSKA REKA		PRELEŽANINA
ERWIN NEHER			PROSTOR ZA ORGLE IN PEVCE			PROSENA JED AFRIŠKI GRM				DIVJA MAČKA		
PAJK JANKO			ALFRED NOBEL EDWARD TAVČAR IVAN			AMERIŠKA PIŠTOLA EDWARD SAPIR			IVANKA HERGOLD	KEMIČNI ELEMENT NOBEIJ	LAMORAL EGMONT JAKOPIČ RIHARD	
POGRINJEK				MATI VESOLISTVA			AVTOR: ANA HUĐERNIK	ČLOVEK V OPITEM STANJU FOSFOR				
JUŽNO-AMERIŠKA KUKAVICA				RIBIŠKE VILICE			ZAKLJ. PRVEGA GESLA					

Če želite sodelovati pri zrebanju pravilnih rešitev NAGRADNE KRIŽANKE, izpišite geslo križanke in ga pošljite na dopisnici z vašim naslovom do 31. 5. 2018 na naslov: OBČINA RIBNICA NA POHORJU, Ribnica na Pohorju 1, 2364 Ribnica na Pohorju. Nagrajenci bodo objavljeni na spletni strani in na oglasni deski Občine Ribnica na Pohorju. Podeljene bodo praktične nagrade:

1. nagrada: darilni bon za usluge Hotela Luka na Kopah (individualni wellness & penina).
2. nagrada: nedeljsko kosilo za dve osebi – Okrepčevalnica Jelka, Ribnica na Pohorju.
- 3.-7. nagrada: praktične nagrade podjetja Relax Turizem.

Nagrade za križanko so prispevali:

- VABO, podjetje za turizem, trgovino, gostinstvo in logistiko, d. o. o.
- Prevoznitvo in gostinstvo, Viktor Pušnik, s. p.
- RELAX TURIZEM, d. o. o.

PROGRAM PRIREDITEV OB 18. OBČINSKEM PRAZNIKU OBČINE RIBNICA NA POHORJU

KDAJ?	KAJ?	KJE?	ORGANIZATOR?
PONEDELJEK - 30. 4. 2018			
20.00	Kresovanje v Josipdolu	Ob igrišču v Josipdolu	KET Josipdol
TOREK - 1. 5. 2018			
13.00	Pohod iz Ribnice na Pohorju v Josipdol	Zbiranje v centru Ribnice na Pohorju	KET Josipdol
14.00	Pohod iz Josipdola po gozdni učni poti	Zbiranje ob igrišču v Josipdolu	KET Josipdol
PETEK - 4. 5. 2018			
18.00	Turnir v odbojki (samo za ekipe iz Občine Ribnica na Pohorju)	Dvorana OŠ Ribnica na Pohorju	ŠD Ribnica na Pohorju
SOBOTA - 5. 5. 2018			
7.00	Pohod (Ribnica - Zaveršnik - Bukovnik - Krajnc - Pesnik - Lepšnik - Gosak - Ribnica)	Zbiranje pri Restavraciji Ribnica	PD Ribnica na Pohorju
10.00 – 18.00	Razstava ročnih del	Kulturna dvorana Josipdol	Ročnodelsko društvo Pohorska Zarja
10.00	Predstavitev slikanice POT, Srčni smučar Gruba, avtorice Tanje Ajtnik Miškovič in ilustratorke Irene Režek		
NEDELJA - 6. 5. 2018			
10.00 – 18.00	Razstava ročnih del	Kulturna dvorana Josipdol	Ročnodelsko društvo Pohorska Zarja
PETEK - 11. 5. 2018			
19.00	Koncert »z Anžetom po domače«	Dvorana OŠ Ribnica na Pohorju	TD Ribnica na Pohorju
SOBOTA - 12. 5. 2018			
17.00	Turnir v malem nogometu (samo za ekipe iz Občine Ribnica na Pohorju)	Igrišče OŠ Ribnica na Pohorju	ŠD Ribnica na Pohorju
18.00	Koncert MPZ z gosti iz Kobarida	Kulturna dvorana Josipdol	MPZ KUD Stane Sever
PETEK - 18. 5. 2018			
10.00	Razstava ročnih del – Čebelice	Dvorana OŠ Ribnica na Pohorju	Društvo kmetič DD
18.00	Slavnostna seja Občinskega sveta ob 18. občinskem prazniku	Dvorana OŠ Ribnica na Pohorju	Občina Ribnica na Pohorju, Glasbena šola Radlje ob Dravi, OŠ Ribnica na Pohorju, KUD Stane Sever Ribnica na Pohorju, TD Ribnica na Pohorju
SOBOTA - 19. 5. 2018			
14.00	Medgeneracijsko druženje	Igrišče Josipdol	DŠR Josipdol
NEDELJA - 20. 5. 2018			
10.00	Športne igre	Asfaltno igrišče Hudi Kot	ŠD Hudi Kot
14.00	Srečanje diatoničnih harmonikarjev in 50 let TD Ribnica na Pohorju	Restavracija Ribnica	TD Ribnica na Pohorju
PETEK - 25. 5. 2018			
17.00	Tekmovanje v pikadu (vabljeni vsa društva v občini)	Kulturna dvorana Josipdol	Društvo invalidov Ribnica - Josipdol

*Pohorski Pepi išče zaklad, organizator KET Josipdol, bo predvidoma v mesecu maju prilagojen vremenskim razmeram.

IZID 18. ŠTEVILKE RIBNIŠKIH NOVIC SO PODPRLI

REMOPLAST

IMONT d.o.o.

Otiški vrh 156, 2373 Šentjanž pri Dravogradu, Tel.: 02 87 85 082, Fax: 02 87 85 498, E: info@imont.si, W: www.imont.si

KAMOT SISTEMI d.o.o.

Pod gonjami15-b, 2391 Prevalje, Mobi: 041 611 697, E: info@kamot.si, W: www.kamot.si

KOROŠKI ZIDAR, Boštjan Vezovnik s.p.

Sv. Primož na Pohorju 67b, 2367 Vuzenica, Tel.: 02 87 90 183, Fax: 02 87 90 184, Mobi: 041 788 489, E: koroski.zidar@siol.net

MATRIKA ZVO d.o.o.

Stegne 21c, 1000 Ljubljana, Tel: 05 90 11 332, Mobi: 040 813 919, E: kobe.uros@gmail.com, uros.kobe@matrikazvo.si, info@matrikazvo.si, W.: www.matrikazvo.si

MONTAŽA ELEKTRO IN STROJNE OPREME, IZDELAVA STRELOVODOV IN MERITVE ELEKTRO INSTALACIJ, Marjan Grosek s. p.

Josipdol 57, 2364 Ribnica na Pohorju; Mobi: 041 668 975

NIVAL IVEST d.o.o.

Pobrežje 6a, 2284 Videm pri Ptujju, Mobi: 041 939 414, E: info@nival-group.com

TISA, Jožica Prassnitz s. p.

Ribnica na Pohorju 43, 2364 Ribnica na Pohorju; Mobi: 041 522 343

TRASA d.o.o.

Kettejeva ulica 16, Maribor, 2000 Maribor, Tel: 02 32 02 610, Fax: 02 32 02 611, E: biro@trasa.si, W: www.trasa.si